DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

sosyalist işçi

Dijital sayı
16 Mart 2021
sosyalistisci.org
23

REFORM KANDIRMACASI

FAKİRDEN ALIP ZENGİNE VERİYORLAR

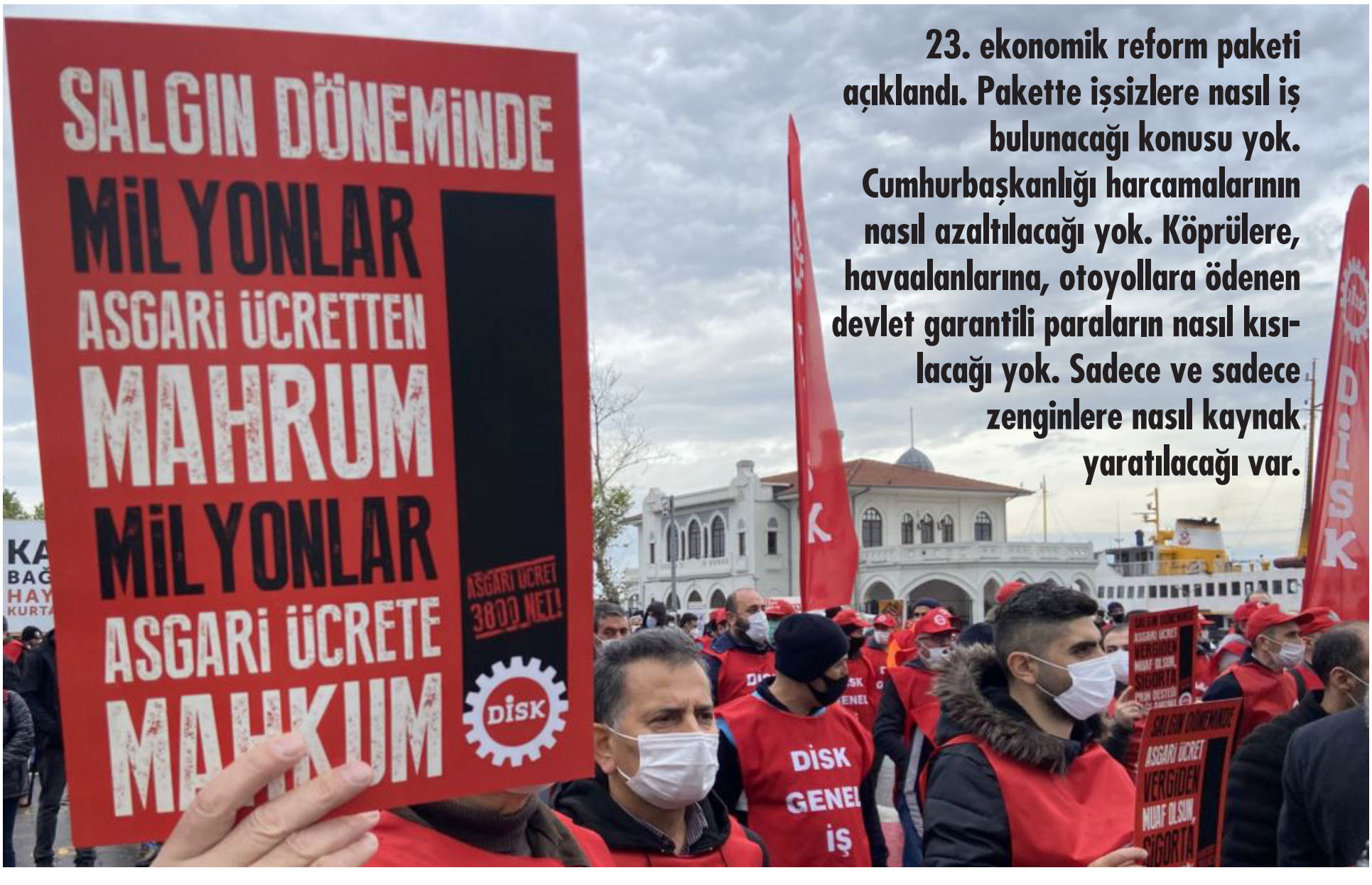

23. ekonomik reform paketi açıklandı. Pakette işsizlere nasıl iş bulunacağı konusu yok. Cumhurbaşkanlığı harcamalarının nasıl azaltılacağı yok. Köprülere, havaalanlarına, otoyollara ödenen devlet garantili paraların nasıl kısılacağı yok. Sadece ve sadece zenginlere nasıl kaynak yaratılacağı var.

İNSAN HAKLARI MI DEDİNİZ?
VOLKAN AKYILDIRIM
sayfa 2

PARİS KOMÜNÜ: DEVRİMCİ BİR ALTERNATİF
ÇAĞLA OFLAS
sayfa 6-7

1964 RUM SÜRGÜNÜ: YİNE BİR 'MİLLİ' DAVA
ÖZDEN DÖNMEZ
sayfa 9

sosyalist işçi diyor ki

AKŞENERİZM VE SOLCULUK

Meral Akşener etrafında ilginç bir tartışma yaşanıyor. Özellikle Akşener'in meclis kürsüsünden iktidara meydan okuyan sert konuşmaları, İYİP'i 'Güçlendirilmiş parlamenter rejim'i savunmak temelinde bir araya gelmesi gerekli görülen ittifakın onsuz olunmaz parçası haline getiriyor birçok sol siyasal çevrenin gözünde.

8 Mart Dünya Kadınlar Günü tartışmaları çerçevesinde, her tartışmayı olduğu gibi İYİP sözcüsünün bu konudaki görüşlerini de kadınları aşağılamak için bir fırsata çeviren iktidar ittifakının trollerine Akşener sert ve etkileyici yanıtlar verdi. Bu, bir süre önce MHP'den kopan bu siyasetçi etrafında yeniden, üstelik böyle bir yaklaşımı alması hiç de beklenmeye çevrelerden övgü almasına neden oldu Akşener'in.

Öncelikle, geçmiş yıllarda başbakanlığı döneminde Tansu Çiller'e yapıldığında gösterdiğimiz tepkinin aynısını, Meral Akşener'e yönelik cinsiyetçi saldırılara karşı da aynı şekilde göstermeliyiz. Akşener'i kadın olduğu için, genel olarak kadınları aşağılayan yaklaşımlarla eleştiren herkesin karşısına önce sosyalistler çıkmalı.

Bu alan, İYİP'le kurulması gereken ilk ve son yer olmalıdır. Akşener'e yönelik cinsiyetçi saldırganlığa karşı çıkıyoruz zira kadınları aşağılayan, maço, faşist, sağcı her tür eğilim genel olarak kadınların ezilmişliğini derinleştirme işlevi görüyor. İşçi sınıfının ve toplumsal muhalefetin saflarında her türden yanlış, geri ve ezilenleri bölen fikre karşı mücadele açısından bu kaçınılmaz.

Tıpkı, bir fabrikanın patronunun Türk ve Müslüman olmadığı koşullarda o fabrikadaki haklar mücadelesinin patronun etnik ya da dinsel kimliğini hedef alan ırkçı bir eğilim içermesine karşı çıkmak zorunda olmamız gibi.

Grevcilere tüm gücüyle saldıran patronun kusuru Türk olmamasında değil, patron olmasından aldığı güçle devlet güçlerini kendi lehine harekete geçirebilmesindedir.

Aynı şekilde grev mücadelesinde kol kola olduğumuz bir arkadaşımızın kafasındaki ırkçı ya da cinsiyetçi fikirleri görmezden gelmek mümkün değildir. Çünkü mücadelenin en zayıf karnı bu türden fikirlerdir.

Ama hepsi budur!

Bir fabrika patronuna ırkçı suçlamalarda bulunulmasına izin vermeyiz. Bunu, o patronun gerçek suçlarını açığa sermek için de yaparız. Hedef şaşırtmaya izin verilemez. Irkçılara karşı savunmak zorunda olduğumuz bir patronu övmelere doyamayan açıklamalar yapmayız. İşçi düşmanlığı nedeniyle yerden yere vurur, gerçekleri teşhir ederiz.

Meral Akşener'i kadın olduğu için aşağılayan cinsiyetçilerle kavga ederiz ama Akşener'i övmeyiz. Akşener hakkındaki gerçekleri açıklamaya devam ederiz. Irkçı olduğunu söylemeye devam ederiz örneğin. Göçmen düşmanı olduğunu teşhir etmeye ara vermeyiz.

Akşener'in daha başka özellikleri de var. 2016 yılında İçişleri Bakanlığı dönemindeki faili meçhuller hakkında konuşurken şunları söylemişti: "Ben, İçişleri Bakanlığı yaptığım dönemde tarihin en uzun, en geniş, en kapsamlı sınır ötesi harekâtına imza atmış bir bakanım. Utanarak söylüyorum bazıları diyor ki sosyal medyada 'Meral Akşener MHP'ye genel başkan olmasın, faili meçhullerin sorumlusu O'dur' diyorlar. Ne derseniz deyin hepsi kabulümdür. Bu ülke için, bu milletin birliği beraberliği için bir şey yapılması gerekiyorsa yapmışımdır, sorumluluğunu da sonuna kadar alıyorum."

Akşener MHP'den faşist olmaktan vaz geçtiği için değil parti içi iktidar kavgasında ayak oyunlarıyla da olsa geri planda kaldığı için ayrıldı.

Aynı Akşener, AKP-MHP'nin İYİP'i içermeye çalışan hamlelerine ya da milliyetçilik temelinde muhalefeti paralize etmeye çalışan girişimlerine demokrat olduğu için değil, iktidar ittifakının gerilemesini gördüğü, kendisi açısından daha da büyüme, kitleselleşme fırsatı doğduğunu gördüğü için katılmıyor. Daha az "yerli ve milli" olduğu için değil.

Talat Paşa denilen adamın ölümünün 100. yılında İYİP gençlik kolları bir anma açıklaması yaptı. Görmezden gelebiliriz tabii ki! Ama bize açık açık şunu söylemelisiniz: "İYİP'in oyları çok önemlidir. Irkçılığına, milliyetçiliğine, HDP'ye oy verenlerle bir kan davası güttükleri açıklamalarına, göçmen düşmanlığı yapmalarına bu yüzden ses edemeyiz. Talat Paşa'yı hayırla yâd etmesine bu yüzden ses edemeyiz."

Hep birlikte önce şu konuda anlaşmalıyız: Mücadelelerin sürdüğü iki fabrika, bir üniversiteyle örneğin kadınların ve LGBT+'ların ilham veren mücadelesi arasında ve tüm bu irili ufaklı ama büyümeye meyilli hareketlerle Kürtlerin özgürlük isteği arasında direniş köprülerini nasıl oluşturacağı yerine 'güçlendirilmiş parlamenter rejim'e dönüşün hilafına bir ırkçıyı seçim ittifakının içinde nasıl tutacağının hesabını yapmanın adı solculuk değildir! Bu siyasetçinin burjuvazinin bir başka programını savunduğunu görmemek, bunu teşhir etmemek, tersine övmelere doyamamak siyasetin sağ zemininde oynamayı kabul etmektir. Bu aynı zamanda sağcılığın ve mevcut sağ iktidar ittifakının bizler pek bir şey yapmadan gerileyeceği ve en sonunda yenileceği düşüncesinin cazibesine teslim olmaktır.

İNSAN HAKLARI MI DEDİNİZ?

AKP 19 yıldır iktidarda. Erdoğan sürekli olarak insan hak ve özgürlüklerinin güvence altına alındığı bir düzen kurduklarını iddia ediyor. İnsan Hakları Eylem Planı adını verdikleri metinde mevcut yasalar ve uluslararası sözleşmelerde zaten yer alan bir dizi maddeyi tekrarladılar. Buna karşılık baskıcı uygulamalara, siyasi yargılamalara ve tutuklamalara devam ediyorlar.

İnsan Hakları Eylem Planı'nın öne çıkan vaatlerinden biri artık yurttaşların mesai saatleri içinde gözaltına alınacağı "müjdesiydi." AKP iktidarının birçok "müjdesi" gibi bu da lafta kaldı. İstanbul'da 8 Mart gece yürüyüşüne katılan binlerce kadınından 13'ü evleri geceyarısı basılarak gözaltına alındı. Ertesi gün adliyeye çıkarılan kadınlar hakkında İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'nın "Cumhurbaşkanı'na hakaret soruşturması" yürüttüğü ortaya çıktı. Gece yürüyüşü görüntülerini inceleten Savcılık, gözaltına alınan kadın eylemcileri "Tayyip kaç kaç kaç kadınlar geliyor" sloganı atılırken ritmik hareketler yaptığı için suçladı. Sonuçta eylemciler yurtdışına çıkmaları yasaklanarak serbest bırakıldı.

Osman Kavala, Ahmet Altan, Selahattin Demirtaş, Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri ve binlerce siyasi tutuklu hapiste tutulurken, mecliste insan hakları konusunda en fazla çaba göstermiş kişi hapse gönderiliyor. İnsan Hakları Eylem Planı'nın bir makyaj olduğu, bu makyajın altında siyasallaşmış yargı kararlarının olduğu HDP milletvekili Ömer Faruk Gergerlioğlu'nun başına gelenlerden anlaşılabilir.

Barış savunan bir paylaşım yaptığı için faşistlerin hedefi oldu. Kanun Hükmünde Kararnameyle işinden ihraç edildi. 2018 genel seçimlerinde Kocaeli'nden aday olup 80 bin oyla milletvekili seçildi. Ömer Faruk Gergerlioğlu, meclisin en çalışkan vekili. Herkes için insan hakları, adalet, demokrasi ve barışı savunduğu için, hızlandırılmış ve siyasal yargı kararı ile milletvekiliği düşürülerek, 2 yıl 6 aylık cezayı çekmek için hapse gönderilmek isteniyor.

Erdoğan yönetimi, tehlikeli gördüğü siyasi muhaliflerini susturmak için baskı uygularken, İnsan Hakları Eylem Planı gibi süslü bir metni duyurma gereğini neden duydu?

Kimilerine göre bu gündem değiştirmek içindi. Kimileriyse ABD ve Avrupa Birliği'den korktukları için bu sözleri sarf ettiklerini savundu. Oysa gerçek her ikisi de değil. Baskılar, kötü muameleler, işkenceler, keyfi ve kadına şiddet davalarında suçluları kollayan yargı kararları had safhaya ulaştığı ve AKP seçmenleri de diğer görüşteki emekçiler gibi buna tepki gösterir hale geldikleri için Erdoğan yönetimi bu planı ilan etmek zorunda kaldı.

Plan ilan edildi ve fakat Olağanüstü Hal'in kurumsallaşması olarak nitelenebilecek baskıcı uygulamalar devam ediyor. Sorunun kaynağı, mevcut yasalar ya da yüzlerce kez değiştirilmiş 12 Eylül anayasasının berbatlığı değil. Bu yasaları uygulayanlar, yargı bağımsızlığının ortadan kaldırıldığı merkezileşmiş başkanlık sisteminin istediği gibi davranıyor. Buna rağmen iktidarın bir dizi kararı yüksek yargı ile yerel mahkemeler arasında yasal uyumsuzluklara ve krizlere dönüşüyor.

Ömer Faruk Gergerlioğlu tüm hayatını insan hakları mücadelesine adamıştır. Dokunulmazlığını kaldırmak insan haklarına saldırıdır.

İnsan Hakları Eylem Planı'nın nihai hedefi olarak sunulan yeni anayasa atağıyla, Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığı süresinin uzatılması ve ortağı faşistlerin hevesle istedikleri tek adam yönetiminin tahkim edilmesini, yargı başta olmak üzere "uyumsuz" görülenlerin uygun hale getirilmesini hedefliyorlar.

Herkes için adalet, sınırsız düşünce, ifade ve örgütlenme özgürlüğü, kadınlara şiddet uygulayanlara katledenlere karşı indirim yapılmadığı bir düzen ise on yıllardır olduğu gibi yine aşağıdan demokratik mücadelelerin talepleri olmaya devam edecek. Kazanana kadar.

İKTİDAR, FAKİRDEN ALIP ZENGİNE VERMEYE DEVAM EDİYOR

23. ekonomik reform paketi açıklandı. Pakette işsizlere nasıl iş bulunacağı konusu yok. Cumhurbaşkanlığı harcamalarının nasıl azaltılacağı yok. Köprülere, havaalanlarına, otoyollara ödenen devlet garantili paraların nasıl kısılacağı yok.

Ama belediyelerin ellerindeki paralara el koyma girişimi var. Cumhurbaşkanlığına bağlı yeni kurumların oluşturulması var. Şirketlerin kurtarılması için yeni yöntemler var.

Esnafa "müjde" kandırmacası

Bir de 850 bin esnafa vergi istisnası uygulanacağı sözü var. Şubat 2021 itibariyle esnafların ödediği gelir vergisi 2020 yılında sadece 228 milyon liradır. Bu rakam 785 milyar liralık vergi geliri hedefinin on binde 3'ü mertebesindedir.

Esnaf ve sanatkârlar, salgın nedeniyle, neredeyse bir yılı aşkın süredir çalışamıyor. Çoğu, işyerini kapatma noktasına geldi, ödeme gücünü tüketmiş durumda. Bu esnaflara gelir vergisi muafiyeti getirilmesi, tahsili olanaksız görünen bir alacaktan vazgeçip bunun 'müjde' olarak sunulmasıdır. Oysa esnafın özellikle de Covid-19'dan bu yana bundan çok daha fazla iyileştirici düzenlemelere ihtiyacı olduğu açık.

Tahvil Garanti Fonu, vergilerimizle şirketlerin kurtarılmasıdır

Şirketlerin halka arzlarına ve açılmalarına zemin yaratmak, ihraç edilecek hisse senedi ve tahvillere tasarruf sahiplerinin yatırım yapmasını sağlamak üzere 'Tahvil Garanti Fonu' kurulacak.

Erdoğan, batık kredilerin ulaştığı boyut nedeniyle, artık bankalara kredi verme çağrısında bulunamıyor. Bunun yerine yine halkın parası ile şirketlerin kurtarılmasını bir başka şekilde sağlamaya çalışıyor.

Batmakta olan şirket, tahvil çıkaracak, piyasadan para toplayacak, yine de batarsa tahvillerinin bedeli fondan, yani vergilerimizle ödenecek.

Şeffaflık, denetim konuları tam bir göz boyama

Reform paketinde yer alan şeffaflık, tasarruf, meclis denetiminin artırılması gibi maddeler, zaten Cumhurbaşkanlığı sisteminin yarattığı sıkıntılar. Muhtemelen de çözümlenmeyecek, devam edecek olan sıkıntılar. Bunlar pakete tamamen göz boyama için konmuş.

Bir yandan şeffaflık vaat eden Erdoğan, diğer yandan Varlık Fonu başta olmak üzere Çevre Ajansı Kurumu ve Çevre Koruma Fonu gibi çok sayıda bütçe dışı fon oluşturuyor.

Cumhurbaşkanı Erdoğan, Kamu İhale Kanununun tekrar değiştirileceğini, ihalelerin şeffaf hale getirileceğini dile getirdi. Kamuda tasarrufa gidilmesi vb. önlemler de reformlar kapsamında sıralanıyor. Ancak bu konuda inandırıcılık için öncelikle Cumhurbaşkanlığının harcamalarını kısması, 13 VIP uçağın yer aldığı Cumhurbaşkanlığı uçak filosunun, yüzlercesi zırhlı, binlerce aracın yer aldığı taşıtların azaltılması, yeni taşıt alımından vazgeçilmesi gerekiyor.

BES, 18 yaş altına açılıyor

Diğer yandan Bireysel Emeklilik Sistemi (BES) 18 yaş ve altındakilere açılıyor. Erdoğan, ailelere çocukları için prim yatırarak tasarruf etmeleri telkininde bulunurken, gençlere de 'ileride üniversiteyi de bitirseniz iş yok, bari şimdiden BES'e girin de ileride bir emeklilik maaşınız olsun' mesajı veriyor.

Normale dönmek reform diye sunuluyor

Erdoğan'ın açıkladığı reformlarda dikkat çeken maddelerden birisi kamu görevlilerinin en fazla iki kurumun yönetim veya denetim kurulunda görev alabileceği. Danışmanları başta olmak üzere pek çok bürokratı, eski AKP vekillerini, parti yöneticilerini dört-beş yerden maaşlı görevlere atayan iktidar, şimdi normale dönmeyi 'reform' diye sunuyor.

Açıklananlar bir reform değil. Bir bölümü yeni yönetim sistemiyle lağvedilen, kaldırılan kurumların, uygulamaların yeniden tesis edilmesi. Bir bölümü ise IMF, OECD ve AB'nin tavsiye ve taleplerinin hayata geçirilmesinden ibaret.

İşçi sınıfının ihtiyacı, zenginden alıp fakire verecek bir reformdur

İşçi sınıfının, ezilenlerin, yoksulların ekonomideki ve siyasetteki kötü gidişat nedeniyle radikal düzenlemelere ihtiyacı var. Başta temel haklar ve özgürlükler, eşit yurttaşlık olmak üzere, demokratik hak ve özgürlükleri daha da geliştiren, koruma altına alan köklü reformlar yapılmalı ve bunlar çoğulcu ve katılımcı demokratik bir anayasanın güvencesi altına alınmalıdır.

Ekonomide herkese temel gelir desteği, ücretsiz eğitim, sağlık, ulaşım sağlanmalıdır. Dar gelirlilerin kredi borçları iptal edilmelidir. Evsizlere kira desteği sunulmalıdır. Sendikalar 1 Mayıs'ta bu taleplerle birleşik ve güçlü bir işçi hareketini meydanlara çıkarmalıdır.

BARIŞTAN YANA
Yıldız Önen

SAĞLIK ÇALIŞANLARI ÖLÜMÜNE DİRENİYOR

Covid-19'la ilgili günlük verileri tutan kaynaklar, dünya genelinde doğrulanmış vaka sayısının 119.121.241; toplam ölüm sayısının ise 2.640.775 olduğunu açıklıyor. İnanılmaz bir sayı. Salgının hemen bugün duracağına dair bir bilgi de yok.

Geçtiğimiz hafta Covid-19 testim pozitif çıktı ve bir yıldan uzun süredir kaçınmaya çalıştığım hastalığın ne kadar berbat bir etkisi olduğuna ilk elden tanıklık ediyorum. Hastalığın her bir günü dünyada ve Türkiye'de sağlık çalışanları, doktorlar, hemşireler, hastane çalışanlarının bütünü, ambulans görevlileri, hastane acil servislerinin tüm çalışanları, adları çok anılmadan insanlık tarihinin önemli mücadelelerinden birisini veriyorlar.

Üstelik bu mücadeleyi tuhaf iktidar manevralarının tüm sağlık sistemini darmadağın ettiği koşullarda yapıyorlar. Trump, sağcı gövde gösterisi yapacağım diye ABD'de yüz binlerce insanı ölümün kucağına itti. ABD'de 29.5 milyon insan hastalığa yakalandı, bu dev sanayi ülkesinde 534 bin kişi salgın nedeniyle öldü.

Tıpkı Brezilya gibi. Brezilya'da 11.5 milyon insan hastalığa yakalandı, 278 bin kişi salgın nedeniyle öldü.

Bu verilere başka bir sayıyı ekleyince sağlık çalışanlarının kahramanlığı net bir şekilde görülüyor. Brezilya'da 10.1 milyon kişi iyileşirken ABD'de iyileşen sayısı yaklaşık 28 milyon. Hastalığı semptom göstermeden atlatanlar bir yana hastaneler Covid-19 hastalarıyla dolu. İnsanların bu ağır hastalığa yakalanmasına rağmen kurtulmalarının nedeni, sağlık çalışanlarının mücadelesi.

Dünya Sağlık Örgütü uzmanlarına göre, sağlık çalışanları dünya nüfusunun yüzde 3'ünü oluşturmasına rağmen Covid-19 vakalarının yüzde 14'üne karşılık geliyor.

Türkiye'de ise "enfekte olan her 15 kişiden biri ve her koronavirüs hastası 10 kişiden birisi sağlık çalışanı." Aralık ayının sonunda toplam enfekte olan 1 milyon 900 bin kişinin 120 binini sağlık çalışanlarının oluşturduğu belirtildi. Türk Tabipleri Birliği'nin internet sitesinde siyah kurdele bölümünde kaybettiğimiz sağlık çalışanları sayısının 387 olduğu yazıyor. 387 sağlık çalışanı, halk sağlığını koruma mücadelesi verirken hastalık nedeniyle öldü.

Sağlık çalışanlarının korunaksızlığının ilk nedeni siyasal iktidarın onları görmezden gelen, sağlık çalışanlarının örgütlerini düşmanlaştıran yaklaşımları ve sağlık alanında atılan neoliberal adımlar. Bu iktidar, Covid-19'la mücadelede en başından beri yalpalıyor. Yarım yamalak kapanma, normalleşme adı altında açılma, sonra yeniden kapanma, esas olarak sermayenin çarklarının dönmesini sağlayan ekonomi politikalar, tutarsız açıklamalar ve kararlar, sağlık çalışanlarını tehdide açık hale getirdi.

Medya Ombudsmanı Faruk Bildirici, Sağlık Bakanı Fahrettin Koca'nın Covid-19 aşısıyla ilgili son altı ayda yaptığı çelişkili açıklamaların bir dökümünü yapmış. Mevcut sağlık altyapısıyla bugüne kadar 35-40 milyon kişi aşılanabilecekken sadece 11 milyon kişinin aşılanabilmiş olması iktidarın bu dramatik sağlık sorununa yaklaşımındaki ciddiyetsizliği göstermekle kalmıyor, Covid-19'un tüm toplumsal yapıda yaratacağı yıkımın derinleşmesini engellemek için varını yoğunu ortaya koyan sağlık çalışanlarını da tehlikeye sokuyor.

MCKIBBEN, MANN, HOLTHAUS: İKLİM HAREKETİNDE ANTİKAPİTALİST VURGULAR GÜÇLENİYOR

ÖZDEŞ ÖZBAY

İklim eylemi, Nisan 2019, Londra.

Son haftalarda iklim hareketinin en önemli isimleri arka arkaya iklim değişimini durdurmak için kapitalizmden kurtulmak gerektiğine dair yazılar kaleme aldılar. Bu son derece önemli çünkü iklim hareketinin yükseldiği son 20 yıl içerisinde antikapitalizm hiç bu kadar net bir şekilde hegemonik bir konuma gelmemişti.

Dünyanın en tanınan iklim aktivisti Bill McKibben Şubat ayı sonunda New Yorker'da yazdığı makalede ABD Başkanı Biden'ı bekleyen çelişkileri ve özellikle finans şirketlerinin fosil yakıt şirketleriyle ilişkilerini anlattı. Yazısında "İnsan, kapitalizmin mevcut biçimine benzer herhangi bir şekilde hayatta kalıp kalamayacağını merak ediyor" dedikten sonra Paris İklim Anlaşması'nda belirtildiği şekilde küresel ısınma iki derecenin altında tutulacaksa geriye sadece 9 yıl kaldığını ama kapitalistlerin hala gereken adımları atmaktan uzak olduklarını söyledi. "Artık kapitalizmin - bilim insanlarının söylediğine göre - zamanı yok" diyor ve aktivistlerin iki şeyi yapmaya odaklanacağını; bunlardan birinin teker teker şirketlere baskı yapmak, ikincisinin de ABD özelinde şirketlere karşı Biden yönetimine baskı yapmak olduğunu söylüyor. Hızlı bir şekilde büyük kampanyalar inşa edileceğine vurgu yapıyor McKibben.

Üçlü acil durum

Meteorolog ve iklim yazarı Eric Holthaus ise yazdığı bir makalede insanlığın üçlü bir acil durumun ortasında olduğunu söyledi. Bunları; iklim, kapitalizm ve adalet acil durumları olarak belirtti. Ekonomist Julia Steinberger'den şu alıntıyı yaptı yazısında: "Ekonomik büyüme gelecekteki refah için bir mekanizma olarak uygulanabilir değildir. Hatta, gelecekte felaketlere yol açacaktır." Holthaus ardından - az sonra okuyacağınız üzere -aynı Mann gibi konuyu iklim değişimini durdurmak için ileri sürülen bireysel çözümlere getiriyor. Bireysel hayatlarımızda karbon ayak izini azaltmanın önemli olduğunu belirtmekle birlikte, artık aktivistlerin bunun ötesine geçmekte olduğunu anlatıyor. İklim değişiminin sistematik yönü ve bireysel yaşantılarımızın da bu sistemin sürmesindeki payının farkına vardıkça insanların mülkiyet, rekabet ve büyüme dışında; dayanışmacı, işbirliğine ve karşılıklı bağımlılığa dayalı pratikler geliştirmeye çalıştıklarını söylüyor. Bunu şu cümlelerde açıklıyor Holthaus; "Sonuçta bu, tek kullanımlık plastik kullanımına son verme veya vejetaryen beslenmeyi seçmenin çok ötesine geçen bir hikaye. Bu, tam da doğru zamanda daha kapsayıcı bir insanlık çağını içeren bir kimlik bulmakla ilgili."

İklim inkarcılarından geriye kalan

İklimbilimci ve jeofizikçi Michael Mann aynı günlerde yeni kitabı "Yeni İklim Savaşı" hakkında Guardian gazetesine verdiği röportajda 1999 yılında, karbon salımlarındaki radikal artışı "hokey sopası grafiği" ile ortaya koyduğu dönemde, iklim inkarcılarının kendisini ve diğer iklim bilimcileri itibarsızlaştırmak için büyük bir saldırı başlattıklarını ancak günümüzde iklim inkarcısı pek kalmasa da yeni bir iklim savaşının yürümekte olduğunu anlatıyordu. Eylem karşıtları olarak adlandırdığı bu eski iklim inkarcısı grupların ve şirketlerin şimdi sistem değişikliği talebinin önünü kapatmak için "iklimi değil kendini değiştir" diyerek bireysel çözümleri öne çıkardıklarını söylüyor. Yaşam tarzımızda değişiklikler yapmanın önemli olduğunu söylemekle birlikte asla yeterli olmadığını anlatan Mann, artık eylemsizlik yanlılarının insanları suçlu hissettirmeye çalıştıklarını gösteriyor yeni kitabında. Et yememek, plastik kullanmamak, uçağa veya otomobile binmemek, karbon ayak izini hesaplamak ve benzeri şeyler gerçek bir değişim için atılması gereken adımları engellemek için kullanılıyor diyor. Öte yandan felaket anlatıcılığının da aynı şeye hizmet ettiği üzerinde duruyor Mann. Bilimsel olarak hala zaman olduğunu hatırlatarak "artık çok geç" diyenlerin endişe ve umutsuzluk yayarak gezegenin kurtarılmasının mümkün olmadığı algısını yaydıklarını söylüyor. Her ne kadar sistem değişikliğinden ne anladığını söylemese de sistemi değiştirmek gerektiğine vurgu yapıyor.

Daha büyük bir hareket

Guardian'ın en etkili yazarlarından George Monbiot da aynı günlerde bir tweet dizisi yazdı. İklim krizinin sebep olduğu felaketler ortadayken neden hükümetlerin gereken tedbirleri alamadıklarını sorup şu yanıtı verdi: "Çünkü [hükümetlerin] ticari lobilerden etkilenmesine izin verdik. Demek istediğim, bize cevap vermelerini sağlayamadık. Başka bir deyişle, yeterince büyük kitlelerle seferber olmayı ve hayati önemdeki yeryüzünde yaşam meselesi hakkında sesimizi duyurmayı başaramadık." Bu tweet dizisini örgütlenme çağrısıyla bitirdi Monbiot. Bireysel olarak yapılması gerekenlere değil en yakındaki mücadeleye ve platforma dahil olmaya odaklanarak başlanabileceğini belirtti.

Bir başka önemli gazeteci Chris Hedges de Scheer Post'ta kaleme aldığı "Toplumsal Cinayet Çağı" başlıklı makalesinde Engels'in 1845 yılında yazdığı İngiltere'de İşçi Sınıfı'nın Durumu kitabından şu paragrafı alıntıladı:

"Bir birey, bir başkasına ölüme yol açan bedensel bir zarar verdiği zaman buna adam öldürme diyoruz; saldırgan, vereceği zararın öldürücü olduğunu önceden biliyorsa o zaman buna cinayet diyoruz. Ancak toplum yüzlerce proleteri, kaçınılmaz olarak çok erken yaşta doğal olmayan bir ölümle yani kılıç ya da kurşunla ölüm kadar şiddet içeren yollardan ölümle karşı karşıya geleceği bir konuma koyduğunda (onları, hukukun güçlü kolları aracılığıyla, kaçınılmaz sonuç olan ölüm ortaya çıkana kadar bu koşullarda kalmaya zorlar); binlerce insanı temel ihtiyaçlarını karşılamaktan mahrum bırakıp onları yaşamayacakları koşullara mahkûm ettiğinde, bu binlerce mağdurun yok olacağını bildiği halde bu koşulların sürmesine izin verdiğinde, toplumun bu eylemi en az bir tek bireyin işlediği cinayet kadar kesin bir cinayettir. Örtülü, kasıtlı cinayettir; hiç kimsenin kendisini savunamadığı bir cinayettir; kimse katili görmediği için, mağdurun ölümü doğal göründüğü için cinayet gibi olmayan cinayettir; çünkü suç bir şeyi yapmaktan çok yapmamanın sonucudur. Ama cinayettir."

Kapitalizm ve toplumsal cinayet

Hedges, kapitalizmin günümüzde geldiği aşamada egemen sınıfın çok sayıda toplumsal cinayetin üstünü örtmeye çalıştığından bahsediyor. Sürekli olarak bilimsel gerçeklerin üstünün örtüldüğünü söyleyerek iklim değişiminin yıllardan beri bilinmesine rağmen fosil yakıt şirketlerinin ve medyanın onlarca yıl yalan söylediğini belirtiyor yazısında. Hayvancılık endüstrisinin zararları ve salgınlarla olan ilişkisinin bilinmesine rağmen gizlendiğini, en son aşı meselesinde bile kâr amaçlı sağlık sisteminin neden olduğu bir yıkımla karşı karşıya olduğumuzu belirtiyor. Hedges bunları başarısız politikalar olarak görmediğini, bunların her birinin küresel egemen sınıfın tercihleri olduğunu ve bu yaşananları toplumsal cinayet olarak gördüğünü yazıyor bu makalede. Mega makine dediği bu toplumsal cinayet mekanizmasına karşı kolektif bir mücadele vermek gerektiğini anlatıyor.

Ekonomik ve ekolojik kriz, savaşlar, açlık, yoksulluk, işsizlik ve dahası. Hepsi varlık içinde yokluk yaratan kapitalizmin birer sonucu. Kapitalizm iktidarları elinde bulunduran bir avuç azınlığın ya da güncel tabirle %'1'in çıkarına işleyen bir sistem. Karl Marx "Kapitalizm, zenginliğin iki temel kaynağını yok etme eğilimindedir: doğa ve insan" diye yazmıştı. Artık bu çok daha fazla insan tarafından görülebiliyor. Artık iklim hareketinin önemli isimleri dahi eskisinden çok daha yüksek bir sesle örgütlenme, kolektif mücadele ve antikapitalizm vurgusu yapıyor.

“EĞİTİM SÜRECİNİ İDARE EDEMİYORLAR”

Eğitim alanında yeniden kafaları karıştıran bir uygulama gündeme geldi. Şafak Ayhan’la bakanlığın öğretmenlerin yaz tatilinde gönüllü çalışması önerisi hakkında konuştuk.

Sİ: Bakanlık okulların açılması için gerekli önlemleri aldı mı?

Son bir yıldır eğitim emekçilerinden öğrencilere kadar eğitimin tüm bileşenlerinin çekmediği sıkıntı kalmadı. İşsiz kalan taşeron okul çalışanından kantincisine, servis şoföründen kırtasiyecisine kadar insanlar bir an önce okulların gerekli önlemler alınarak açılması taraftarı. Ancak bir yıldır bir arpa boyu bile yol alınmadan dile getirilen ‘’gerekli önlemleri aldık okulları açmaya her an hazırız’’ söylemleri artık her iş kolunda olduğu gibi eğitim camiasında da karşılık bulmuyor, inandırıcı gelmiyor. Bakanlığın önlemlerimizi aldık dediği önlemlerse şunlar: Maske demeye bin şahidin lazım olduğu maskeden başka her şeye benzeyen bir bez parçası, sosyal mesafeye dikkat edelim yazıları, ha bir de ‘’çocuklar ellerimizi bol bol yıkayalım’’ yazan uyarı levhaları.

Uzaktan eğitim konusuna hiç girmeyelim zaten. Bakan hâlâ, EBA’nın tıklanma oranının 18 milyar olduğunu, şu an Türkiye’nin öğretmen ve öğrencinin en çok yararlanma oranı ile dünyada birinci sırada yer aldığını söylüyor. Geçen senenin ortalarında uzaktan eğitimde ikinciydik, şimdi yararlanmada birinci olmuşuz. 18 milyon öğrencinin olduğu ülkede dağıtılan tablet sayısı 500 bin ve nasıl olmuşsa bu konuda da ‘’dünyanın kıskanılası bir ülkesi’’ olmuşuz bakana göre.

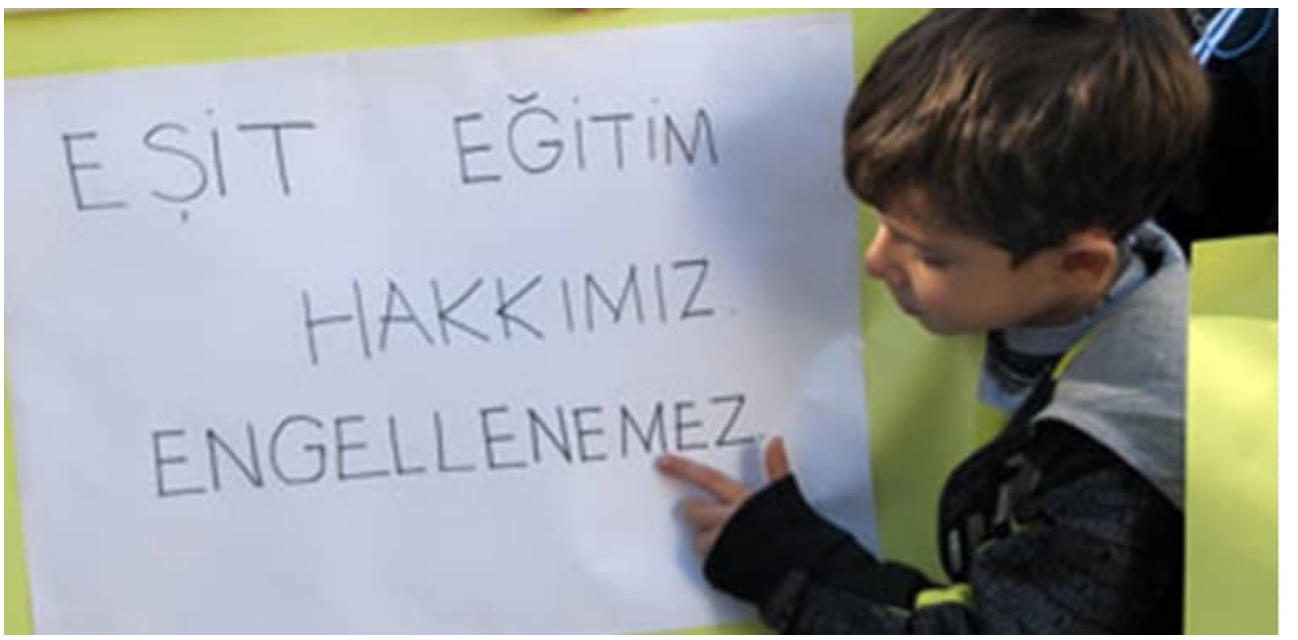

Sİ: Okulları 2 Temmuz’a kadar açık tutmayı planlama nedenleri nedir?

Bunun nedenini bir dizi soru sorarak anlamaya çalışabiliriz. Örneğin, eğer uzaktan eğitimde dünyada birinci ve ikinci sıralar hep bize aitse ve bu konuda çok başarılıysak neden okulların açık kalma süresi uzatılıyor? Yoksa uzaktan eğitime kimse katılamadı da okulları açık tutarak müfredatta yetiştirilmesi gereken ancak yetişemeyecek olan konuların yetiştirilmesi mi arzulanıyor?

Ya da şunu sorabiliriz: Uzaktan eğitim başarılıysa neden okullarda ‘’telafi eğitimlerinin’’ hazırlıkları yapılıyor? Telafi eğitimi yapılacaksa uzaktan eğitim neden yapıldı?

Pandemi öncesinin Haziran ayının başlarında bile Güneydoğu ve Akdeniz bölgelerinde sıcaklıklar 40 dereceyi aşıyor. Böyle bir ortamda eğitim ve öğretime devam edilemez. Üstelik Kürt illerinden başka şehirlere mevsimlik işçi olarak aileler ve çocukları zaten nisan ayından itibaren zorunlu olarak göç ediyorlar. Çalışmaya gittikleri şehirlerde bu çocuklar köylerde ekip biçmenin, ürün toplamanın en yoğun olduğu bu zamanlarda okula gidemez.

Sİ: İki sorumuz daha olacak. Sizce iktidarın “normalleşme” eğiliminin bir devamı mı bu adım? Medyada yer alan öğretmen ücretlerinde artış yaşanacağı haberlerini nasıl ele alıyorsunuz?

Geçen yaz 1 Haziran’da ilan edilen “normalleşme’’ batmak üzere olan turizm patronlarını kurtarmak içindi büyük oranda. Turizmin en yoğun olduğu dönemlerde okulları açık tutmanın mantıklı bir izahı yok sahiden de.

Malum medyada okullarla ilgili bir şey yaşansa hemen öğretmenler için ‘’ücretlerini de alacaklar, ücretlerinde artış yaşanacak’’ gibi yalan yanlış haberlere söylenecek çok bir şey yok. Yalan haber yapmanın bir bedeli olmalı aslında.

Okullar 2 Temmuz’a kadar açık olacak öğretmen de ücretini alacak diyorlar, peki ne olmasını bekliyorlardı. Öğretmen okula gidip anlattığı ders karşılığında ders ücretini alır. Başka ne olması gerekiyordu. Bunu insanlara devasa paralar ödeniyormuş gibi anlatmanın gazetecilik açısından değil ama işçi düşmanlığı açısından bir mantığı var tabii ki. MEB’de şu an bir öğretmenin (Pandemiden önce 40 şimdi 30 dakika) bir ders saatinde aldığı ders ücreti, vergilerin kesilmiş haliyle net 19 lira. Yani iki kilo salatalık parası.

KESK Bursa Şubeler platformu Ekim 2020’de bir basın açıklaması yaptı.

Gerçekleri açıklamanın peşinde olan bir medya öğretmenlerin aldığı iki kilo salatalık parasını şişirmenin değil örneğin neden toplumun gerekli olan kesimlerinin aşılanamadığı haberinin peşinde koşardı. Aralık 2020‘de aşılanmanın başlanacağı söylenirken 2021 Mart ayının ortalarında hala seri aşılamaya geçilemedi. İki milyona yakın sayısıyla eğitim emekçileri büyük risk altındayken aşılanan eğitim emekçisi 80.000 kişi ve öğretmen harici kimseye aşılama yapılmıyor (servis şoförü, temizlik emekçisi, kantin görevlisi... bu insanlara aşı yok şu an). Okulları bu aşılama hızıyla 2 Temmuz’a kadar açık tutmak anlaşılır gibi değil.

Sİ: Eğitimde fırsat eşitliği tartışması burada devreye giriyor değil mi?

Nasıl ki üniter anlayışta insanların dilleri, kimlikleri, yaşam farklılıkları göz önünde tutulmuyorsa eğitimde de bundan farklı şeyler olmuyor. Ağrı’nın bir köy okuluyla Kadıköy’deki bir ilkokulu aynı Kanun, Genelge ve Yönetmelikle yönetiyorsunuz. Müfredatı o bölgenin insanına o bölgenin koşullarına göre değiştirin. Laboratuvarı olmasını bırak okulunda mikroskop bulunmayan bir çocuktan deney yapmasını istiyor 8.sınıf Fen Bilimleri ders kitabı. En yakın şehir merkezinin 100 km olduğu okuldaki çocuğa “bu hafta bir müze ziyareti yaparak deneyimlerini yazmalısın’’ diyor Sosyal Bilgiler ders kitabı...

İnsanların bedenlerine, tercihlerine göre ayrı ayrı gömlek dikmeniz gereken yerde bir tane gömlek dikiyorsunuz ve herkesin bu gömleğe girmesini kendisine uydurmasını bekliyorsunuz. Yerelin kendi sorunlarına kendince bulacağı çözümler her zaman en makul çözümlerdir. Binlerce km uzaktan insanların yaşantılarına karar vermek ne kadar ahlaki ve hukuksaldır? Bırakın her bölge, her toplumsal yapı kendisi ile ilgili kararları kendisi alsın. Şu koşullarda daha insanların bulundukları okulları, hastaneleri kendilerinin yönetmesine fırsat tanımayan zihniyetten, kendi kentlerini kendilerinin yönetmesine imkân tanımasını beklemek de oldukça ütopik olur.

PARİS KOMÜNÜ: DEVRİMCİ BİR ALTERNATİF

Çağla Oflas 150. yılında Paris'te gerçekleşen ilk işçi devriminin derslerini tartışıyor.

Marx, 1871'de komünarların "gökyüzünü fethe" çıkması karşısında büyük bir coşku duydu. Komün binlerce programdan ve tartışmadan çok daha kıymetli, pratik bir adımdı. Marx ve Engels *Manifesto*'nun 1872 tarihli basımının önsözünde şunu yazdılar: "İşçi sınıfının hazır devlet mekanizmasını devralıp onu kendi amaçları için kullanması mümkün değildir." Marx *Fransa'da İç Savaş* adlı eserinde, Paris'te işçi sınıfının devlet gücünü parçalayarak gerçekten demokratik bir yapı kurduğunu anlattı.

Devrimci koşulların oluşmasına yol açan olgu Fransa-Prusya savaşıydı. Savaşa yol açansa 1851'de darbe sonucu kurulan Bonapartist rejimin ekonomik, siyasal kriziydi. Bonapartist rejim "düzeni" sağlamış, işçi düşmanı politikalarla sermayenin gelişmesini garantiye almıştı. Ancak bir süre sonra sermayenin ihtiyaçlarına cevap veremez oldu. Temmuz "1870'de Prusya'ya savaş ilan etti. Sedan kuşatıldı ve imparator tutsak düştü.

İmparatorluk cumhuriyeti ilan etmek zorunda kaldı. "Ulusal Savunma Hükümeti" denilen burjuva hükümeti kuruldu. Hükümet Prusya işgal gücünden daha çok silahlanmış olan işçi sınıfından korkuyordu. Bir an bile duraksamadan "ulusal ihanet hükümetine" dönüştü. Paris'te işçiler işgale karşı büyük bir öfke duydular. Eli silah tutan herkes Ulusal Muhafız Birliği'ne katıldı. Her ilçe kendi savunma komitesini oluşturdu. Bu komiteler bir araya gelerek Ulusal Savunma Merkez Komitesini kurdu. İkili bir iktidar durumu oluşmuştu.

İşçi hükümeti kuruldu

Paris kuşatıldı. Kuşatma altındaki Paris açlık, hastalık ve bombardımana maruz kaldı. Ardından gerçekleştirilen ulusal meclis seçimlerinde monarşist aşırı sağcı Adolphe Thiers hükümetin başına geçti. Thiers, Paris'in teslim olmasını kabul etti. Prusya'nın topları şehre döndüğünde, hükümet işçileri silahsızlandırmak için harekete geçti. Silahsızlanmaya karşı mücadeleyi ise ilk kadınlar başlattı. Kadınlar askerlerin çevresini sararak saf değiştirmelerini sağladılar. Thiers ise Versallies'e kaçtı. 22 Mart'ta Paris'te özerklik ilan edildi. 26 Mart'ta Komün seçimleri gerçekleşti. Komün yeni tip bir işçi hükümetiydi. Fransa'nın işçi kenti Lyon ve Marsilya'da belediye (komün) yönetimlerini ele aldı. Devrim başlamıştı. İşçiler Prusya işgaline karşı kenti savunmaya giriştiler ama burjuvazinin peşine takılmak yerine tüm silahlarını kendi burjuvalarına yönelttiler. Ve komünde enternasyonalin bayrağı dalgalandı. Napoleon'un Vendome sütunu yıkıldı. O günün savaş koşullarında bile, işçi hükümeti ele aldığı birkaç sorunu hızla çözebileceğini gösterdi.

Fırıncıların gece çalışmasına son verildi örneğin. Kadınların iş ve ücret koşullarının, eğitim durumlarının iyileştirilmesi için çalışmalar yapıldı. Ev kirası borçları ertelendi. Şehri terk edenlerin evleri, bombardımanda evsiz kalanlara verildi. Borç senetleri de faizsiz bir şekilde ertelendi. Kuşatma sırasında ölenlerin eşlerine, evli olup olmamasına bakılmaksızın maaş bağlandı.

Demokrasi devrimle geldi

Komün, Engels'in deyimiyle; "toplumun hizmetkarlarının, toplumun efendisine dönüşmesini engelleyecek bir dizi önlem aldı". Düzenli ordu dağıtıldı, yerine silahlı milisler geçti. Yerel temsilciler genel seçimle seçildiler, sorumlu ve anında geri çağrılabilir oldular. Komün üyelerinin çoğunluğu çalışan insanlardan ya da işçi sınıfının tanınan temsilcilerinden

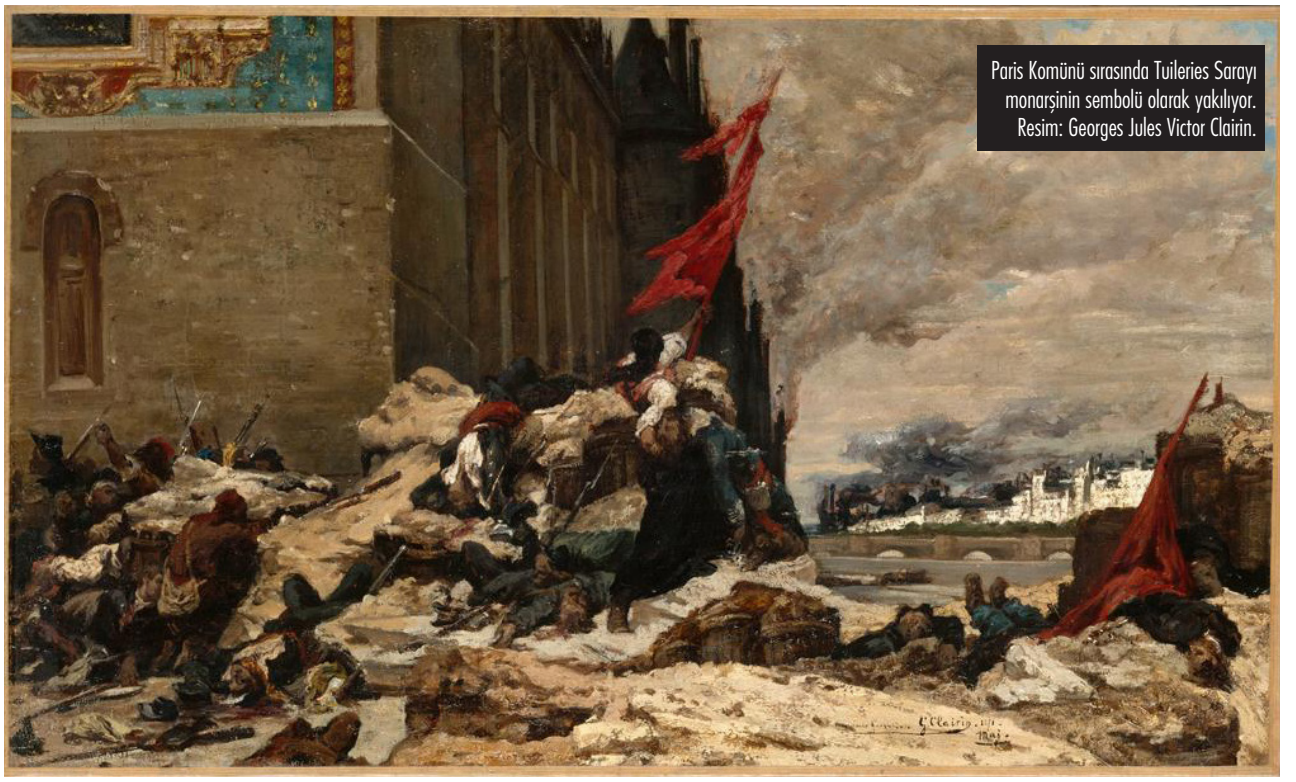

Paris Komünü sırasında Tuileries Sarayı monarşinin sembolü olarak yakılıyor. Resim: Georges Jules Victor Clairin.

oluştu. Polis, merkezi hükümetin aracı olmak yerine, siyasi özelliklerinden arındırılmış ve her an geri çağrılabilen görevliler haline getirildi. Bu, yönetimin tüm diğer kolları için de geçerliydi. Tüm kamu görevlerinin ortalama işçi ücreti kadar ücret alması zorunluydu. Devlet ileri gelenlerinin özel çıkarları ve ayrıcalıklı kazançları kendileriyle birlikte ortadan kaldırıldı. Tüm kamu görevlileri gibi yargıçlar da seçimle iş başına geliyor, denetimli ve geri çağrılabilir oluyorlardı.

Komün, bir işçi iktidarının potansiyellerini gösteren ilk tarihsel sıçramaydı.

Kaynaklar:
Sosyalizm Ansiklopedisi, İletişim Yayınları, Cilt 2, S.352-353
Tony Cliff, *Kadınların Özgürlüğü ve Sınıf Mücadelesi*, Ataol yayıncılık, S. 39-52

https://www.dw.com/tr/oxfam-korona-d%C3%BCnya-%C3%A7ap%C4%B1ndaki-ekonomik-e%C5%9Fitsizli%C4%9Fi-b%C3%BCy%C3%BCtt%C3%BC/a-56331960

https://www.dunya.com/ekonomi/kapitalizme-buyuk-reset-atmanin-zamani-geldi-haberi-471788

PARİS KOMÜNÜ'NDE KADINLAR

Paris Komünü'nde kadınların oy hakkı olmadığı gibi Merkez Komitesi üyeleri arasında tek bir kadın yoktu. Fransa'da hâkim olan anlayış küçük burjuva radikalizmiydi. Küçük atölyelerde çalışan işçilerin dar görüşlülüğü kadınlarla ilgili fikirlerini de şekillendiriyordu. Kadının yeri evdi. Kadın çalışırsa yemeği kim pişirecek, çocuklara kim bakacaktı? Bu cinsiyetçi fikirlerin babası Proudhon'du. Proudhon "küçük burjuva devrimcisi" olarak, kapitalizmin yarattığı sınıfsal çelişkilerle sorunu olmayan, tarihin tekerleğini geriye döndürmek isteyen bir anarşistti. Kadınlara sadece iki mesleği uygun görüyordu; ev kadınlığı ya da fahişelik.

Cinsiyetçi fikirlerin hareket içindeki yaygınlığına rağmen kadınlar komün savunusunda en ön saflarda mücadele ettiler. Çağların cinsiyetçi kalıplarını yerle bir ettiler. Çocuklarını bırakıp barikatlara koştular. Yiyecek dağıtımını, sağlık hizmetlerini örgütlediler. Komünü savunmak için kullanılacak silahların üretiminde görev aldılar. Nisan ayında sayıları 2000'e ulaşan kalabalık kadın grupları Concorde Meydanı'nda gösteriler düzenlediler.

Komün tarihçisi Lissagaray, birçok kadının evine geri dönmek istemediğini, eline silah aldığını anlatır. Komünü savunmak için Louise Michele'in de aralarında olduğu, Enternasyonal üyesi sekiz kadın işçinin önderliğinde, Kadınlar Birliği'ni (Union des Femmes) kurdular. Kadınlar kararlılıklarını, "ortak haklarımızı savunma uğruna kazanana kadar savaşmak ya da ölmek" diyerek duyuruyordu. Bir grup kadın, eş ve anne sıfatıyla barışçıl bir çözüm için ateşkes çağrısı yaptığında, Kadınlar Birliği bir bildiri yayınlayarak, "Bugün uzlaşmak ihanet anlamına gelir. Paris teslim olmayacak. Paris'in kadınları Komün uğruna erkek kardeşleri gibi canlarını verebileceklerini kanıtlayacaktır" dediler.

Çarpışmalar sonlanıp Paris düştükten sonra, büyük bir şiddet dalgası başladı. Komünarların toplanıp götürüldükleri her yer toplu infaz alanına dönüştü. Kadınlar Komün'de kısmi haklar kazandı. Kadınlar haklarının kazanımının garanti altına alınmasının yolunun henüz olgunlaşmamış ama mücadelenin yarattığı değiştirici ivmeyle gelişecek olan erkek işçilerle birlikte mücadeleden geçtiğini gördüler. Komün kadınların gerçek kurtuluşunun ilk işaretlerini vermekle kalmadı, cinsiyetçilikle mücadelenin önemini de gösterdi.

KAPİTALİZM TAMİR EDİLEMEZ

Kapitalizm, ekonomik bir krizle birlikte siyasal anlamda da derin kriz yaşıyor. ABD'de Trump seçimi kaybetti diye, elindeki devlet aygıtını ve faşist güruhu kullanarak parlamentoyu yerle bir etmeye kalktı. Belarus'un Başkanı Lukaşenko, hileli bir seçimle iktidarını milyonların itirazına rağmen sürdürmekte. Ermenistan'da, Myanmar'da darbe yapıldı. Türkiye'de otoriter iktidar gücünü daha da artırmanın yollarını zorluyor. Geçen hafta 8 Mart Kadınlar Günü etkinliklerinde gökkuşağı şemsiyeleri, polis tarafından alana alınmadı. Kadınlar zıplayarak slogan attı diye gözaltına alındı. 6 milyonluk seçmeni olan HDP kapatılmak isteniyor. Bütün bunlar birkaç kötü adam iktidarda diye yaşanmıyor.

TÜİK verileri bile Türkiye'deki gelir eşitsizliğinin hızla arttığını gösteriyor. Raporlara göre en zengin yüzde 20'lik grup, toplam gelirden yüzde 46,3 pay alırken, en yoksul yüzde 20'lik grup ise sadece yüzde 6,2 pay alabiliyor. Buna göre; zenginle fakir arasındaki gelir farkı 7,4 kat. Eşitsizlik dünyada eş zamanlı şiddetleniyor. Oxfam 2020 raporuna göre dünyadaki en zengin 1000 kişi Covid-19 nedeniyle yaşadıkları kayıpları sadece 9 ay içerisinde telafi edebilirken, en yoksulların toparlanması on yıldan fazla sürebilir. Geçen kırk yılda en zengin yüzde 1, nüfusun yarısının toplam gelirinin iki katından fazla kazandı. Bu raporlar işçilerden sermayeye doğru büyük bir kaynak transferinin gerçekleştiği anlamına gelir. Ekonomik krizin derinleştiğini göz önünde bulundurduğumuzda, böylesi büyük bir sömürü mekanizmasının ancak otoriter koşullarda işleyebilir olduğu açıktır.

Dünya Ekonomik Forumu Başkanı Klaus Schwab neoliberal sistemin derin bir kriz yaşadığını belirtip, "Kapitalizme 'büyük bir reset atmanın' zamanı geldi" dedi. Krizin sorumlusu Schwap'ın temsil ettiği kapitalizm. "Büyük reset"çiler ve Biden türü temsilcileri, kapitalizmin yoksulluk, iklim değişimi, ırkçılık, savaş, ekonomik kriz gibi bir dizi sorununu çözemez. "Daha demokratik" hükümetler gelince emekçilerin yaşamlarında anlamlı değişimler yaşanmayacak. "Reform mu devrim mi?" ikilemi dünya ölçeğinde karşı karşıya kaldığımız temel ikilem. Pandemi sürecinde, kapitalizmin kâr tutkusunun gezegendeki tüm canlı yaşamı tehdit ettiği koşullarda hayatlarımız "büyük reset"çilerin ellerine bırakılmayacak kadar değerli. Paris'te de işçi kitleler, Prusya topları karşısında inisiyatif aldı ve gerçekten demokratik bir yapı inşa etti. Komün deneyimini bugün bu kadar kıymetli kılan şey de bu.

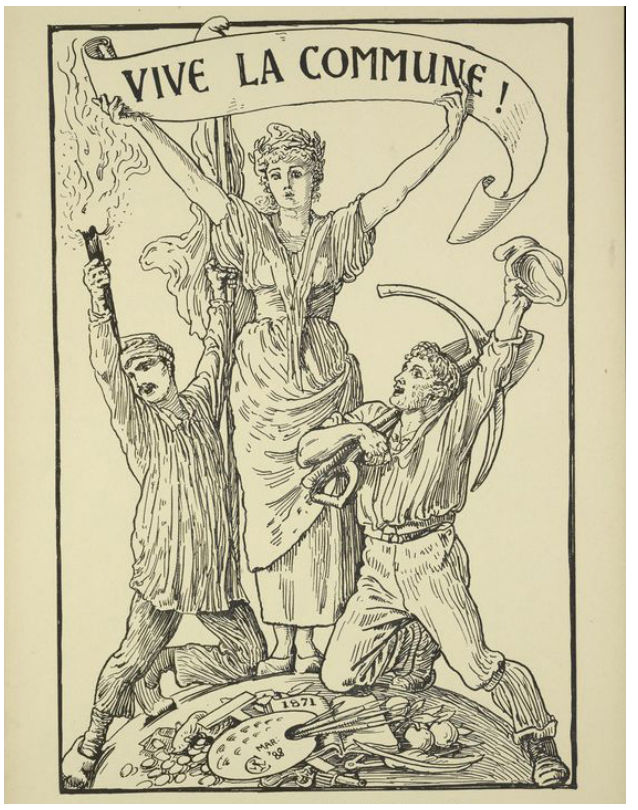

KOMÜN DERSLERİ

Paris'te de devrim kendiliğinden meydana geldi. Komünarlar devrime hazırlıksız yakalanmıştı. Ulusal Savunma Merkez Komitesi mücadeleyi merkezileştirecek, kapitalist düzenin temellerine yönlendirecek bir perspektiften uzaktı. Merkez komitesi parlamentarizmin etkisi altındaydı. Biçimsel anlamda demokratik seçimlerle meşruiyet arayışı içindeydiler. Artık etkili olmayan burjuva kurumlarının yetkilileriyle görüşmeler yararak uzlaşma yolları arıyorlardı. Oysa atılması gereken acil adım devrimi savunmaktı. Devrimi Paris'in dışına yayacak, tüm örgütlenmeleri merkezileştirecek bir seferberliğe ihtiyaç vardı. Paris'i terk eden Thiers'in ordusu dağılmıştı. Üstelik, asker kademelerinde subaylara karşı öfke vardı. Merkez komitesi ordu kademelerindeki çatlağı derinleştirebilir, kısa zamanda kitleleri hareket geçirebilirdi. Lyon ve Marsilya'daki komünleri Paris'e bağlayabilir, tüm güçleri toparlayıp Versailles'in üzerine yürüyebilir, Thiers'in ordularını dağıtabilirdi. Komün liderliği tereddüt etti. Seçimlerle zaman kaybetti. Ordu toparlamak için gerekli para ve zamanı bulunca Paris'in üzerine yürüdü. Troçki'nin ifade ettiği gibi "Paris Komünü'nün kaderi seçimlerle değil Thiers'ın taburlarıyla yapılan savaşta belirlenmişti."

Troçki "gerçek bir işçi partisinin parlamenter manevra makinesi olmadığını" söyler. Parti işçi sınıfının örgütlü ve kolektif hafızasıdır. İşçi sınıfı devrimci partinin rehberliğinde duraksamalar, kararsızlıklar ve erken ayaklanmalardan kurtularak kazanabilir. Paris'te işçi sınıfının böyle bir partisi yoktu. Komün bize işçi kitlelerinin gelecek için ve gerçekten demokratik bir toplum için kahramanca mücadele edebileceğini, kendilerini feda edebileceklerini gösterdi. Devrimci bir odak olmadığında kitlelerin yollarını seçmekteki zaaflarını, liderliğin kararsızlıklarının ölümcül olabileceğini de gösterdi.

GÖRÜŞ
Roni Margulies

PANDEMİNİN NERESİNDEYİZ

İnsan toplumunun makul bir şekilde örgütlendiği, insanî esaslar temelinde yönetildiği bir dünyada yaşıyor olsaydık, pandeminin sona ermesi çok yakın diye düşünürdüm.

Sona ermesi için gerekli olan hemen hemen her şey artık mevcut çünkü.

Virüs ve hastalık hakkında elimizde bir yıllık bilgi birikimi var, nasıl bulaştığını, nasıl yayıldığını, nasıl ilerlediğini ve ne önlemler almak gerektiğini çok ayrıntılı bir şekilde biliyoruz.

Elimizde etkinlikleri kanıtlanmış yedi farklı aşı var.

Farklı koşullarda bu bilgiler ve aşılar pandemiyi yenmek için yeterli olurdu. Ne var ki, mevcut koşullarda yeterli olmayacak.

Birincisi, aşı stoklarını Amerika ve Avrupa'da birkaç ülke kapattığı ve dünyanın çoğu ülkesi aşı temin edemediği için olmayacak.

İkincisi, hiçbir ülke gerekli önlemleri gereğince almadığı için, üç gün alıp beş gün gevşettiği için olmayacak.

Bunun en aşırı örneklerinden biri, önlemleri gevşetmek bir yana dursun, hiç önlem almayan Tanzanya.

Tanzanya'da Covid-19 olmadığını iddia eden Cumhurbaşkanı John Magufuli, herhangi bir önlem almayı reddederek halkın dua etmesini önermiş, hiçbir veriye dayanmadan aşıların tehlikeli olduğunu savunmuş ve sağlık çalışanlarının pandeminin etkilerinden söz etmesini yasaklamış.

Ülkede geçen mayıs ayından beri Covid-19'la ilgili hiçbir istatistik yayınlanmıyor ve test yapılmıyor. Ama din adamları ve cenaze çalışanları hayatlarında hiç olmadığı kadar çok ölüm olduğunu anlatıyor.

Hükümet sözcüsü Hasan Abbasi ise geçen hafta Reuters'e şöyle demiş: "Ülkemizde Covid-19 hiç yok değil, ama hastalığı tamamen kontrol altına aldık, yerel düzeyde hastalık yayılmıyor. Bu nedenle, gördüğünüz gibi, her şey açık, üniversiteler, spor müsabakaları, sanatlar, marketler. Ve kimse ortalık yerde hasta olup ölmüyor."

Tanzanya'nın nüfusu 58 milyon. Yaklaşık aynı nüfusa sahip Güney Afrika Cumhuriyeti'nde şimdiye kadar ölenlerin sayısı 50 binin üstünde. Hiç önlem alınmadığına, hiç aşı yapılmadığına göre, Tanzanya'da rakamın çok daha yüksek olduğu tahmin edilebilir.

Tamam, Tanzanya aşırı bir örnek.

Ama her ülkede benzer şeyler oluyor.

Amerika'da başta Texas olmak üzere birçok eyalette tüm önlemler kaldırıldı.

Türkiye'de önlemler gevşetildiğinden beri her gün "Vaka sayısında korkutucu artış devam ediyor" manşetlerini okuyoruz. Bu sabah sayı 15 binin üzerine çıktı.

Brezilya'da aralık ayında Bolsonaro "salgının sonuna geldik" demişti. O günden bugüne üç ayda 100 bin kişi öldü.

Sınırsız sayıda benzer örnek sayabilirim.

Bütün hükümetler ekonomiye değil insan hayatına öncelik verseydi ve aşılar patentsiz ve ücretsiz olarak tüm dünya nüfusuna ulaştırılsaydı, şimdi pandemiyi atlatmanın eşiğinde olacaktık.

Ne var ki, kapitalizmin kâr-zarar hesaplarında "insan hayatı" diye bir unsur yer almıyor.

1964 RUM SÜRGÜNÜ: YİNE BİR 'MİLLİ' DAVA

ÖZDEN DÖNMEZ

Rum vatandaşların, mübadele, 1919 Pontus katliamları, çeşitli yangınlar, varlık vergisi, 6-7 Eylül pogromuna kadar pek çok kez saldırıya uğradığını biliyoruz. Bunların bir kısmı Varlık Vergisi gibi, bizzat açık açık devlet eliyle gerçekleştirilmiş, bir kısmı da devletin müdahale etmediği ya da "bilmediği" bir şekilde gerçekleşmiştir. 1964 yılında 16 Mart'ta alınan karar ile Rumların İstanbul'dan sürgün edilmesi de yine bizzat devlet eliyle örgütlenmiş bir eziyettir.

Devlet eliyle yapılan diğer bütün hak gasplarında olduğu gibi, 1964 sürgünü için de bazı temel adımlar atılarak bu mesele "meşrulaştırılmıştır".

16 Mart 1964'te ne oldu?

16 Mart 1964 günü nasıl bir karar alındı? Yunanistan ve Türkiye arasında 1930 yılında imzalanan İkamet, Ticaret ve Seyrisefain Anlaşmasını Türkiye tek taraflı olarak feshetti.

Yine aynı iki devlet arasında 1923'te Lozan'da imzalanan bir başka sözleşme daha var: "Türk ve Rum Halklarının Mübadelesi Sözleşmesi." Bu mübadele anlaşması, Rum Ortodoks Türkiye vatandaşlarının Yunanistan'a zorunlu göçünü, Yunanistan'da yaşayan Müslüman Yunanistan vatandaşlarının ise Türkiye'ye zorunlu göçünü düzenleniyordu. Bu mübadele anlaşmasına göre 1,7 milyon insan kendilerine sorulmadan hiç tanımadıkları yerlere, hiç bilmedikleri şehirlere göç ettirildiler.

İşte bu mübadele sözleşmesinde istisnai bir durum vardı: Mübadele, 1918'den öncesinden itibaren İstanbul'da oturan Rumları ve Batı Trakya'da oturan Müslümanları kapsamayacaktı. İstanbul'da kalan Rumlar binlerce yıldır İstanbullu olmasına rağmen, Yunan uyruklu olarak, 1930 yılında yapılan anlaşma uyarınca, İstanbul'da ikamet etmiş, çalışmış, yaşamışlardır. Bu karşılıklı anlaşmanın 16 Mart 1964'te tek taraflı olarak feshedilmesi ile yıllar ve kuşaklar boyu İstanbullu olan 12 bin 724 Rum ikametleri yenilenmeyerek sınır dışı edildiler. Bu sürgün kararı sadece Yunanistan uyruklu Rumları etkilemekle kalmadı, Türkiye vatandaşı olan akrabalarını, eşlerini ve çocuklarını da etkiledi, 30 bin insan sürgüne gönderildi.

Giderken...

1930 tarihli anlaşma ile İstanbul Rumlarının ikamet etme, gayrimenkul alma, satma gibi hakları vardı. Ancak sürgüne gönderilirken bırakın evlerini, birikimlerini yanlarına almayı sadece 20 kiloyu aşmayan bir bavul ve 200 lirayı geçmeyen bir parayla sınır dışı edildiler. Bankadan işlem yapmalarına engel olundu, bankadaki paraları bloke edildi. Rumlara ait 2902 adet gayrimenkule el konuldu. Bu gayrimenkuller işlerini yaptıkları dükkanları, oturdukları ev gibi sıradan ihtiyaçlarını giderdikleri mallardı. Hatta gelecekte vergi ödememeleri ihtimaline karşılık mobilyaları haczedildi.

"Meşru zemin"

16 Mart günü alınan kararla 30 bin insanın hayatı kökten değiştirildi. Kimsenin gıkı çıkmadığı gibi, ateşe çok önceden odun taşınmaya başlanmıştı bile. 1964 kararı da ülkenin kuruluşundan beri sistematik bir şekilde gerçekleştirilen Türkleştirme politikalarının bir parçasıydı.

Sık sık karşımıza çıkarılan Kıbrıs'taki olaylar ve ülkemizin düşmanları kozu yine İstanbul'da yaşayan Rumları hedef tahtasına oturttu. Tabi ki Kıbrıs'ta gerginlikler olmasaydı Rumlar da sürülmeyecekti demek çok yanlış olur. 1964 Rum sürgününü sadece Kıbrıs ve dış politika kozu üzerinden okursak Cumhuriyetin kuruluş aşamasından beri yapılan hak ihlallerini açıklamakta zorlanırız.

Örneğin 1925 yılında kilise nikahının yasaklanmasını açıklayamayız. 1934'te çıkan soyadı kanunu ile yabancı ırk ve milletlerden isimlerin kullanılması yasağını açıklayamayız. Varlık vergisi ile eşitlik ilkesinin ihlal edilmesini açıklayamayız. Bu yasaların ve yasakların yanı sıra 1930'larda, 1960'larda yaygın olan "Vatandaş Türkçe konuş", "Türk malı kullan" gibi kampanyaları açıklayamayız. Bu liste bu şekilde uzayıp gidiyor maalesef. Tabi ki Kıbrıs meselesi çok etkili oldu bu karar için. Ama çıkarılması için değil, kararın sorgulanmaması, meşrulaştırılması açısından çok etkili oldu. 16 Mart öncesinde, başta *Hürriyet*, *Tercüman*, *Son Havadis*, *Ulus*, *Cumhuriyet* gibi gazetelerde çıkan haberlerin zeminini oluşturması açısından etkili oldu.

Örneğin Son Havadis gazetesi yazarı Mümtaz Faik Fenik berber, pastacı, terzi gibi meslekleri olan İstanbullu Rumlar için şunları söylüyordu: "Bunlar 1930 tarihli anlaşmanın kolaylıklarından, bizlerin müsamahasından, ilgililerin dalgınlığından faydalanarak yıllar boyu İstanbul piyasasında hüküm sürmüş, kanımızı emmiş, öyle gelişmiş birtakım mahluklardır..." Öfkesini kusmakta hiç çekinmemiş Mümtaz Fenik.

Ama sadece gazeteler değildi öfke kusanlar, örneğin İstanbul İl Meclisi Başkanlık Divanı'na 1964 Ocak ayında, İstanbul'daki Rumca ad taşıyan semtlerin Türkçeleştirilmesi için bir önerge verildi. Öneri benimsendi ve Galata'nın adı Karaköy, Samatya'nın adı Kocamustafapaşa oldu. Adalardaki sokak isimleri değiştirildi, Türkleştirildi. Sokak, mahalle isimlerinin dışında şirket isimlerinin de Türkçe olması şartı getirildi. İsimlerini değiştirmeyen şirketlerin ruhsatlarının yenilenmeyeceği duyuruldu.

Aynı zamanda Fener Rum Patrikhanesi de çok uzun zamandır baskı altındaydı. Lozan'da, Patrikhane'nin İstanbul'da kalmasının ancak siyasetle ilgilenmemesi koşulu ile mümkün olabileceğini dile getiren Türkiye, her Kıbrıs krizi çıktığında Patrikhane'den siyasi beyan istiyordu.

Bunlar 16 Mart sözleşmenin feshinin açıklanmasından hemen önce gerçekleşenlerdi. Tabi ki hiçbir şey lafta kalmıyor başka adımlar da atılıyordu. Rum esnafın mallarının boykot edilmesi kampanyası başlatıldı. Fesih kararıyla aynı gün Büyük Millet Meclisi, Hükümete Kıbrıs'a müdahale yetkisi verdi.

Yine "dış güçler devreye girmişti", yine "devletimizin ve milletimizin bekasını tehdit edenler" vardı. 16 Mart'ın hemen ardından sınır dışı edileceklerin listeleri yayınlanmaya başladı ve 2-10 gün içinde Türkiye'yi terk etmeleri söylendi. Şubeye götürülüp ne olduğunu okumalarına izin verilmeyen bir kâğıt imzalamak zorunda kaldılar. Bu imzaladıkları belge ile kendilerine yöneltilen suçları kabul etmek zorunda kalıyorlardı. Yasaları çiğnediklerini, Türkiye aleyhine faaliyette bulunduklarını, Kıbrıs'taki Yunanlı teröristlere para gönderdiklerini ve Türkiye'yi kendi hür iradeleriyle terk ettiklerini kabul ediyorlardı.

Pek çok abuk sabuk ya da yalan bahaneyle 12 bin insan yerlerinden edildi. Gün be gün sınır dışı kararı alınanların isim listeleri gazetelerde yayınlanıyordu. Sınır dışı edilmenin sebeplerinden bir tanesi de yalnızca Türklerin yapabileceği işlerde çalışmaktı. 375 kişiye sadece Türklerin yapabileceği işleri yaptıkları için sınır dışı edileceği, işlerini tasfiye etmeleri gerektiği uyarısı yapıldı. Bu 375 kişinin 108'i marangozdu, 65'i kunduracı, 10'u rahibeydi. Yapmaları yasak olan işler bu şekilde devam ediyordu; berberlik, ebelik, garsonluk...

Şimdi

Sürgün edilenlerin, geride kalanların neler yaşadığını, ailelerin nasıl dağıldığını, kaç kişinin intihar ettiğini ve gidenlerin neler yaşadığını, yaşanan tüm acıları bu satırlara sığdırmak maalesef mümkün değil. Bu eziyetleri çekmek zorunda kalan insanların acılarını dindirmemiz de mümkün değil. Ama görüyoruz itibarsızlaştırma, yalan haber yayma, hedef gösterme çabaları, 'milli bütünlüğümüze engel olma' bahaneleri hiç eskimiyor. Her gün başka bir kimliğe, her an başka bir hakkımıza saldırının bahanesi olarak kullanılıyor. Bütün bu bahanelerin hala eskimemesinin sebebi geçmişle yüzleşememek, özür dilememek. O halde bu saldırıları durdurmak da bizim elimizde: Geçmişle yüzleşerek, özür dileyerek.

Edirne Sınır Kapısından sürgün edilen Rumlar.

HAYVANLARIN YAŞAM HAKKI YASASI!

HEMEN, ŞİMDİ!

Erdoğan ile AKP'li bakan ve milletvekilleri, hayvanların korunması için yeni bir yasa çıkarılacağını açıklamış, Özlem Zengin 3 Şubat'ta yaptığı açıklamada hükumetin hazırladığı yasa tasarısının iki hafta içerisinde Meclis'te olacağı söylemişti.

Çok sayıda hayvan hakları ve yaşam savunucusu hayvan haklarının korunması için bir an önce harekete geçilmesini talep ediyor.

Antikapitalistler de hayvan hakları için bir imza kampanyası başlattı. İmza kampanyası metninde şu açıklamalara yer verildi:

● Yeni yasa tasarısında hayvanları canice öldürenlere 6 aydan 4 yıla kadar hapis cezası, hayvanlara eziyet edenlere ise 6 aydan 3 yıla kadar hapis cezası öngörüldüğü söyleniyor. Bu cezalar "Hayvana yönelik şiddete hapis cezası geliyor" izlenimi verilerek sunulsa da failler alt sınırdan ceza aldıkları takdirde bu cezanın adli para cezasına çevrilmesiyle ya da ertelenmesiyle hayvan katillerinin bir gün dahi hapis yatmayacağını biliyoruz.

● Yeni gelen teklifte hayvanat bahçelerinin 'doğal yaşam alanları' ismiyle faaliyetlerine devam edeceği öngörülüyor. İsmi ne olursa olsun hayvanların kafeslere, betonlara hapsedilmesini kabul etmiyoruz. Türkiye'de faal haldeki 40 hayvanat bahçesi kurtarma ve rehabilitasyon merkezlerine dönüştürülmeli, yenilerinin açılması ise yasaklanmalıdır. Hayvanlar eğlence aracı olmadığı gibi sermayenin kullanımına açık araçlar da değildir.

● Türkiye'de bulunan 10 yunus parkı kapatılmalıdır.

● Petshoplarda hayvan satışının yasaklanıp internette satışların devam ettiği bir düzenleme, hayvanların satılabilecek birer eşya değil; hissedebilen canlılar olduğu gerçeğini yoksaymaktadır. Petshoplarda ya da internette hayvanların bir meta gibi alınıp satılmasını kabul etmiyoruz.

● "Şiddet içermediği" iddiasıyla hayvanların dövüşlerinin sürdürülmesi kabul edilemez. Hayvan dövüşleri, geleneksel olup olmamasına bakılmaksızın tamamen yasaklanmalıdır.

● Sokakta yaşayan, ormanlara terk edilen hayvanların düzenli ihtiyaçlarının karşılanması ve bakımlarının yapılması için devletin ve yerel yönetimlerin kaynak ayırması karar altına alınmalıdır.

● Avcılık hobi ya da spor değil, cinayettir. Avcılık herhangi bir taviz verilmeksizin tüm hayvanları kapsayacak şekilde yasaklanmalıdır.

● "Yasaklı/tehlikeli ırk" tanımları kabul edilemez. Tehlikeli olan bu hayvanlar değil; onları silah olarak kullananlardır. "Yasaklı/tehlikeli" olarak damgalanan hayvanlar rehabilite edilmeli ve yuvalandırılmalıdır.

● Belediyelerin tedavi için aldığı hayvanı aldığı noktada bırakmasını gerektiren 5199 no'lu kanunun 6. maddesine dokunulmamalıdır.

● Mevcut yasada eşitsizlik doğuran "sahipsiz-sahipli" hayvan ayrımı kaldırılmalı ve yerine bu ayrımın fiili olarak sürmesine neden olacak başka bir ayrım getirilmemelidir. Sahipsiz olması, bir hayvanı haklarından mahrum bırakamaz.

● Hayvan deneyleri sonlanmalı, alternatif bilimsel yollara başvurulmalıdır.

● Barınaklar, 7/24 kamera sistemiyle herkes tarafından erişilebilir olmalıdır.

● Kürk ve deri çiftlikleri kapatılmalıdır.

● Her sene yüzlerce kuşu öldüren, patlama riski nedeniyle insan hayatı için büyük tehlike arz eden havai fişekler yasaklanmalı.

● Hayvanların yük taşımak amacıyla kullanılmasına son verilmeli.

Özetle hayvanların alınıp satılacak eşyalar ya da eğlence araçları olmadığını, doğuştan gelen haklara sahip hissedebilen canlılar olduğunu kabul eden bir yasa istiyoruz.

Hiçbir gelenek, hiçbir menfaat hayvan haklarının ihlal edilmesine bir bahane oluşturmaz. Tüm hayvanların doğuştan gelen hakları vardır. Bu hakları tanımayan bir yasa, hayvanları koruyamaz. Biz hayvanların taşıt, giysi ya da eğlence aracı olmadığı bir dünya için mücadele etmeye devam ederken yöneticilerin hayvan haklarına kendilerinin ve sermayenin çıkarlarına ters düşmeyecek şekilde tavizlerle dolu yaklaşımını kabul etmiyoruz. Hayvan Hakları Araştırma Komisyon Raporunda belirtilen ve hayvan hakları savunucularının yıllardır tekrarladığı taleplere uygun; hayvanları korumaya yönelik gerçek bir yasa talep ediyoruz!

MÜCADELENİN İÇİNDEN
Faruk Sevim

İŞÇİLERİ İNTİHARA SÜRÜKLEYEN KAPİTALİST SİSTEMDİR

İşçi sınıfı sürekli sorunlarla boğuşuyor. Bir yandan demokratik alanda yaşanan gerilemeler, öte yandan artan ekonomik sorunlar, işçileri, emekçileri, yoksulları, işin içinden çıkamaz hale geldi. Ekonomik nedenlerle intiharlar giderek daha fazla duyulur oldu.

KHK'larla 100 binden fazla işçi işten atıldı. Atılan işçiler özel sektörde de iş bulamıyorlar, çünkü atılma nedenleri sigorta kayıtlarında yazıyor. İşverenler, ihtiyaçları olsa bile KHK'lı işçileri işe almak istemiyorlar.

Son yıllarda işçilerin aldığı ücretler düşüyor, giderek asgari ücrete yaklaşıyor. Ortalama işçi ücretleri 2015 yılında asgari ücretin iki katı idi. Bugün asgari ücretin en çok yüzde 20 üzerinde. Bugün asgari ücret 2824 lira, ortalama işçi ücreti 3500 lira.

İşsizlik yükselmeye devam ediyor. En son TÜİK kendi açıkladı, geniş tanımlı işsizlik yüzde 30, gençler ve kadınlar arasında işsizlik daha da yüksek.

Pandemi döneminde işten atılmalar yasaklandığı halde, sendikalaşmak isteyen işçiler Kod29 uygulaması ile işten atılıyorlar, işten atılan işçilere tazminat verilmiyor, işsizlik aylığı bağlanmıyor.

Covid-19 salgını aslında bir işçi sınıfı hastalığı. Emekçilerin sağlığını hiçe sayan iktidar, salgın döneminde tam kapanmaya gitmedi. Ekonomi durmasın, patronların gelirleri azalmasın diyerek, fabrikaların çalışmasına izin verdi. Sonuçta yüzlerce işçi salgın nedeniyle öldü, evlerine taşıdıkları virüsler, insanların hasta olmasına, ölmesine yol açtı.

Düşük ücretler, açlık sınırının altında maaşlar, Kod29, grev yasakları, örgütlenmenin önündeki engeller, salgında evde kalmanın koşullarının yaratılmaması, fakirden alıp zengine veren mekanizma, kadın işçilerin eşit işe eşit ücret gibi temel taleplerinin yok sayılması, göçmen işçilerin haklarının gasp edilmesi, "evden çalışma" denilen şeyin tam bir azgın sömürü aracı haline gelmesi…

İktidarın tüm bu konularda kolayca adımlar atıyor, çünkü örgütlü işçi sınıfı topyekûn harekete geçmekte zorlanıyor.

Bütün bu sorunların çözümü bizlerin, emekçilerin ellerinde.

İktidarın işçi sınıfının haklarına yönelik saldırılarını engellemek için büyük kitlesel gösteriler düzenlemek, işçi sınıfının gücünü göstermek gerekir.

Sendikalara bu konuda önemli görevler düşüyor: Önce 1 Mayıs'ta, yasal-birleşik-kitlesel-merkezi bir 1 Mayıs mitingi, ardından da merkezi bir Ankara mitingi her şeyi değiştirebilir.

BORÇ ARTIYOR AMA ZENGİNLER ÖDEMEYECEK

ALEX CALLINICOS

Bugünlerde ana gündem borçlar. Bunun temel nedenini ise, hükümetlerin pandemi yüzünden oluşan fazladan harcamaları finanse etmek için büyük miktarlarda borçlanmaları. Bütçe Sorumluluk Ofisi, Birleşik Krallık Maliye Bakanı Rishi Sunak'ın 2020-21 yıllarında pandemi nedeniyle, ulusal gelirin yüzde 16'sı olan 344 milyar £ harcayacağını tahmin ediyor.

Aynı dönemde devlet borçlanmasının 355 milyar sterlin olarak gerçekleşmesi bekleniliyor. Sonuç olarak, İngiliz kamu borcunun 2020'lerin ortalarına kadar gayri safi yurtiçi hasılanın yüzde 97'sine ulaşması, yani pandemi öncesi borçlanma oranından %73 daha fazla olması bekleniyor.

İngiltere ve Amerika Birleşik Devletleri'nde, yeni borcun çoğunluğunu merkez bankaları tarafından satın alınan devlet tahvilleri oluşturuyor. Aslında hükümetin harcadığı parayı basıyorlar.

Enflasyon

Ancak, serbest piyasa ekonomisinin temel kuralına göre, para basmak enşasyonu artırır. Ultra-neoliberaller, merkez bankalarının 2007-8 kazasına yanıt olarak "niceliksel gevşeme" politikasına başlamalarından bu yana enşasyonist bir artışı öngörüyorlardı. Bankaların satın aldıkları tahvilleri finansal sisteme fazladan nakit aktarmanın bir yolu olarak gördüler. Ama beklenen dalgalanma yaşanmadı.

Ana akımın ileri gelen figürleri de artık benzer tahminler yapmaya başladı. Hem eski ABD Hazine Sekreteri Lawrence Summers hem de Financial Times'dan Martin Wolf, Joe Biden'ın 1.9 trilyon dolarlık mali teşvikinin enşasyonist olabileceği konusunda uyardılar.

Daha da önemlisi, ellerinde devlet tahvilleri olan devasa küresel piyasalar da, onlarla aynı fikirdeymiş gibi davranmaya başladı. Bu yıl önde gelen devlet tahvillerinin değerleri çok keskin bir şekilde düştü. Tahviller, sahiplerine sabit bir gelir sağlar. Öyleyse, fiyat düşerse, tahvilin "verimi" veya getiri oranı yükselir diyebiliriz. ABD Hazinesinin on yıllık tahvilinin getirisi yüzde 1'in altındayken yüzde 1,6'ya sıçradı.

Tahvil getirileri faiz oranları üzerinde büyük bir etkiye sahiptir, bu nedenle yaşanan artış Merkez Bankalarına enşasyonu frenlemek için faiz oranlarını yükseltmeleri konusunda baskı yapacaktır.

Ekonomist Ed Yardeni şöyle diyor: "Mali ve para politikasında yeni ve cesur bir aşırılık dünyasındayız ve tahvil alım-satımıyla faizleri protesto eden piyasa yatırımcılarının kalkındığı yer de burası. Merkez bankaları ve mali otoriteler kanunsuz işler yaptıklarında kanun ve düzeni ekonomiye geri getirmek onların işidir."

Ancak enşasyonun yükselişe geçtiğine dair çok fazla kanıt yok. Bazı malların - özellikle petrol ve bakırın - fiyatları yükseldi. Bu durum, aşıların piyasaya sürülmesinin pandemiyi hızlı bir şekilde sona erdireceğine ve geçen yıl kaybedilen üretimi telafi edecek büyük bir ekonomik patlamanın görüleceğine dair spekülasyonları yansıtıyor.

Ve bir rüya olduğu da ortada. Çünkü hızlı aşı dağıtımı bir avuç ülke ile sınırlı kaldı. Dünya ekonomisinin emperyalist çekirdeğindeki Avrupa Birliği bile aşıyı yaygınlaştırmayı beceremiyor. ABD'de ise aşılama düzensiz bir şekilde devam ediyor. Ve Güney yarımkürede tablo daha da acımasız. Covid-19'un üstesinden gelmek için, dünya çapında yürütülmesi gereken kapsamlı bir aşılamaya ihtiyaç var.

Bu arada devletler tahvil piyasalarından 1990'larda olduğundan daha az korkuyor gibi görünüyorlar. Ne de olsa merkez bankaları onları yönetmeye alıştı. JP Morgan'dan Robert Michele, ABD Federal Rezerv Kurulu'nun ayda 120 milyar dolarlık tahvil satın aldığına dikkat çekerken, "Bir noktada getiriler çok yükselmiş olacak ve merkez bankalarından gelen devasa hacimli tahvil alımları piyasayı istikrara kavuşturacaktır. Varlık alımları insafsızdır, karşı duramazsınız" diyor.

Uzun vadede biriken borcun ne kadar sorun olacağı, bu borçla yaşamak zorunda kalacak ekonomilerin durumuna bağlıdır. Burada tablo ürkütücü çünkü zaten büyük ekonomiler salgın başlamadan önce küresel mali krizin etkileriyle mücadele ediyorlardı. Ancak Maliye Bakanı Sunak, sadece şirketlerde değil sıradan ücretliler üzerinde de vergilendirmeyi artırarak muhafazakâr milletvekillerinin Thatchercı içgüdülerine oynadığında yanlış bir hamle yapmış oldu. Devlet sağlık hizmetleri çalışanlarına yapılan aşağılayıcı yüzde 1'lik ücret artışı, ekonomik iyileşme geldiğinde Sunak'ın onu bile daha fazla kemer sıkma ile karşılayacağının işaretiydi. Borç önemli bir sorundur ama bunu kimin ödeyeceği meselesi bambaşka bir sorun yaratır.

***Socialist Worker*'dan çeviren TN.**

MYANMAR'DA DARBE VE DİRENİŞ

Myanmar'da 1 Şubat'ta gerçekleşen darbeden beri darbe karşıtlarının mücadelesi tüm baskılara ve katliamlara rağmen sürüyor.

Hemen her gün başını öğrenci ve kamu emekçilerinin çektiği grev ve gösterilerden öldürülenlerin sayısı 160'ı geçti. 3000 kadar da tutuklu var. 13-14 Mart tarihleri en kanlı hafta sonu oldu. Bir anda Cumartesi 20, Pazar günü ise 71 kişi asker ve polis ateşiyle öldürüldü.

Ordu, haftasonu katliamının hemen öncesinde gösterilere şiddetle müdahale etmenin ve akşamları sokağa çıkma ilanı sırasında eylemcileri ev baskınlarıyla gözaltına alma yöntemlerinin dışında yeni bir adım daha atmıştı. Grevlerin sürdüğü ve eylemlere yoğun katılım olan kent merkezlerinde yer alan çok sayıdaki hastane ve üniversiteyi işgal ederek buralara konuşlandı.

Silahlı kuvvetler bunu üç nedenle yapıyor. Birincisi grevlere en geniş katılım olan bu iki grup (sağlık çalışanları ve öğrenciler) üzerinde baskı oluşturmak. Diğer bir sebebi ise çok sayıda eylemcinin, özellikle de yaralı olanların kaldığı okul ve hastanelerde eylemcileri gözaltına almak. Üçüncüsü eylemcilerin - meydan ve sokakları güvenlik kuvvetlerinin araçlarının geçmesini engellemek amacıyla - kurdukları barikatlara karşı şehir merkezlerinde karakollar oluşturmak.

Myanmar'da darbe karşıtları sokaklarda.

Öte yandan Sivil İtaatsizlik Hareketi çatısında birleşen sendikalar ve muhalif örgütler ise darbeye karşı haftalardır sürdürdükleri grev ve gösterileri örgütleyerek darbecilere meşruiyet ve istikrar kazandırmamaya kararlı.

Bu kitlesel, grev merkezli mücadele dünyadaki tüm darbe karşıtları için önemli bir deneyim ortaya koyuyor.

8 MART: DÜNYA KADINLAR GÜNÜ EYLEMLERİNDE ONBİNLERCE KADIN SOKAKTAYDI

Bu yıl 8 Mart'ta İstanbul Sözleşmesi'nin sadece Türkiye'de değil Polonya ve Macaristan gibi ülkelerde de tartışmaya açılması ve birçok ülkede kadın cinayetlerinin yüksekliği kadınları salgına rağmen öfkeyle sokağa döken nedenler arasındaydı.

Fransa ve Meksika gibi ülkelerde sokaklara inen kadınlar "femicite" yani "kadın kırımı" sloganını öne çıkardılar. Hatta Meksika'da kadın polisler kadın eylemcilere müdahale edince 15'i polis olmak üzere 19 kişi yaralandı. Meksika'da kadın cinayetleri nedeniyle kadınlar daha önce de bir mahkeme binasını ateşe vermişti.

Belarus'ta aylardır süren Lukaşenko karşıtı demokrasi eylemlerinde kadınlar beyaz giysileriyle en önde mücadele ediyor ve hatta muhalif başkan adayları da tamamen kadınlardan oluşuyordu. Myanmar'da seçimlerde %60 oy alan kadın başkan Su Çi'nin darbeciler tarafından devrilmesinden sonra sokağa inen milyonlarca gösterici arasında da çok sayıda kadın yer alıyor. Bu ülkelerde 8 Mart zaten her gün gerçekleşmekte olan demokrasi eylemleriyle geçti.

Nepal'in başkenti Kathmandu'daki 8 Mart yürüyüşünde diğer hakların yanı sıra kadın hijyen ürünlerindeki verginin kaldırılması talebi de öne çıktı.

8 MART EYLEMLERİ: KADIN HAREKETİ BÜYÜYOR

DİLA AK

İstanbul, Ankara, İzmir, Antalya, Eskişehir gibi Türkiye'nin pek çok şehrinde bu sene de 8 Mart oldukça coşkulu bir şekilde kutlandı. Yine pek çok yaratıcı slogan ve pankartın olduğu yürüşte, kadınlar boyun eğmeyeceklerini bir kere daha vurgulamış oldular. Özellikle genç kadınların ve LGBTİ+'ların katılımının bir hayli fazla olduğu İstanbul Gece Yürüyüşü'nde, Boğaziçi protestolarının pankartları ve gökkuşağı bayraklarının açılması da engellenemedi. İstanbul'da hem 6 Mart Kadıköy, hem 8 Mart Taksim eylemlerinde polisin sayısının bir hayli fazla olduğu yürüyüş alanında, ara sokakları kapatarak veya barikat kurarak eyleme yönelik engelleyici önlemler alınmış olmasına rağmen, kitleler bir araya gelerek sloganlarla, şarkılarla 8 Mart Gece Yürüyüşünü gerçekleştirdiler.

Fotoğraf: Hakan Bintepe / csgorselarsiv.org

Dayanışma havasının yüksek olduğu 8 Mart eylemlerinde Ermenice, Kürtçe, Türkçe dövizlerin olduğu ve sloganların atıldığı kapsayıcı bir politik hava da vardı. Okunan basın açıklamasında pandeminin, ekonomik krizin kadınlar üzerindeki olumsuz etkilerine ve LGBTİ'lara yönelik nefret söylemlerine vurgu yapıldı. Aynı zamanda İstanbul Sözleşmesi'nin tartışılamayacağını belirten kadınlar, Sözleşme'nin koşulsuz, şartsız uygulanması gerektiğini dile getirdiler.

SOSYALİST TARTIŞMALAR DEVAM EDİYOR

DEVRİMCİ SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ

"İKLİM KRİZİNİ DURDURABİLİR MİYİZ?"

16 Mart, Salı, 20.00, İzmir, Skype

Konuşmacılar:
Maya Kılıç FFF (Fridays For Future) İzmir Genç İklim Aktivisti
Özdeş Özbay Açık Radyo Program Yapımcısı, Aktivist
Rana Yılmaz FİDEDER Gönüllüsü, Genç İklim Aktivisti

Düzenleyen: FİDEDER (Farkında mısınız İklim Değişiyor Derneği)

Toplantı Linki: https://zoom.us/j/95228039400...
Etkinlik linki: https://www.facebook.com/events/1096639840847196

"IRKÇILIĞA, İKLİME KRİZİNE KARŞI SES ÇIKAR"

17 Mart, Çarşamba, 20:00, Canlı Yayın

Konuşmacılar:
Camilla Royle (Akademisyen, İngiltere)
Behçet Çelik (Yazar)
Tuna Emren (Bilim yazarı)

İzleme linkleri: https://youtu.be/BiBlKmnFcIM
https://www.facebook.com/events/2891245904479204/

Etkinlik linki: https://www.facebook.com/events/2891245904479204

19 MART'TA KÜRESEL İKLİM GREVİNE SES VERELİM! SOSYAL MEDYA ETKİNLİKLERİ

19 Mart Cuma

Gezegenin felakete sürüklenmesini engellemek için 19 Mart'ta bir kez daha küresel iklim grevine Türkiye'den dijital olarak ses vereceğiz.

Başka bir dünya mümkün!
İklimi değil sistemi değiştirelim!

Etkinlik sayfası: https://www.facebook.com/events/245666463709032

"İKTİDAR 'REFORM' YAĞDIRIRKEN İNSAN HAKLARI"

19 Mart, Cuma, 20:30, Ankara, Zoom

Konuşmacı: Şenol Karakaş

Toplantı Zoom üzerinden yayınlanacaktır.

İletişim: 0535 884 21 22

IRKÇILIĞA, İKLİM KRİZİNE KARŞI SES ÇIKAR BASIN AÇIKLAMALARI

20 Mart Cumartesi,

İstanbul: 17.00 - Kadıköy Bahariye, Süreyya operası önü
Tekirdağ: 14.00 - Hasan Ali Yücel Meydanı

https://www.facebook.com/events/265624055150215
https://gocmeniz.org/
https://www.facebook.com/gocmeniz/
https://twitter.com/HepimizGocmeniz
https://www.instagram.com/hepimizgocmeniz/

ÖNE ÇIKAN
Nuran Yüce

BİR AVUÇ ŞİRKET Mİ GEZEGEN Mİ?

19 Mart Cuma günü bir kez daha tüm dünyada İklim için okul grevi yapılacak. Bu iklim eylemini ilk kez Greta Thunberg 2018'in Ağustos ayında İsveç parlamentosunun önünde tek başına oturarak başlatmıştı. Greta'nın başlattığı eylem sadece birkaç ay içinde İsveç sınırlarını aştı, gençlerin çığ gibi harekete katılmasıyla 'Gelecek için Cumalar (FFF)' aktivisitleri tüm dünyada sokakları doldurmaya, uluslararası eylemler örgütlemeye başladı. 2019'un Şubat ayında iklim için okul grevleri 30'dan fazla ülkede yapıldı. 2019'un Mart'ında dünya genelinde 2 milyon öğrenci sokaklara çıktı ve aynı yıl Eylül ayında ise 169 ülkede, 6100 noktada, 73 sendika, 820 sivil toplum örgütünün destek verdiği, 7 milyon kişinin katıldığı muazzam bir küresel harekete dönüşüp, bir isyan dalgası haline geldi.

19 Mart grevinin çağrısında gençler "Liderlerin boş vaatlerinden sıkıldık çünkü yaşanabilir bir gelecek için söz değil, acil iklim eylemi gerektiğini biliyoruz!" diyorlar. Birleşmiş Milletler Hükümetlerarası İklim Değişikliği Paneli'nin 2018 Ekim ayında yayınladığı 1,5 Derece Raporu da küresel sıcaklık artışını 1,5 derece ile sınırlandıramazsak çok yakın bir gelecekte nasıl bir felaketle karşı karşı kalacağımızı çok net ifade ediyordu. 1,5 dereceyi aşarsak ekosistemler geri dönülemez şekilde yıkıma uğrayacak, dünya yaşanmaz hale gelecek.

Bir yılı aşkın bir süredir yaşadığımız küresel pandemi yüzünden milyonlarca insan öldü, hastalandı, işsiz kaldı, fakirleşti, dünyanın her yerinde gelir eşitsizliği arttı. Eğer insan sağlığı kârdan önce gelseydi Covid-19 salgının maliyeti milyarlarca insan için bu kadar ağır olmayacaktı. İnsanlığın, şimdiye kadar tanımadığı virüsün aşısını kısa sürede bulabilecek kadar gelişmiş olan bilimsel, teknolojik düzeyinden bahsediyoruz. Ama aynı zamanda kârları uğruna patent haklarından vazgeçmeyen ilaç şirketlerinden dolayı hızla üretilemeyen aşılardan, "fakir" oldukları için hiç ilaç alamayan ülkelerin varlığından bahsediyoruz.

Üretimin kâra odaklı, rekabet ve büyümeye dayalı olduğu kapitalist sistem aynı zamanda bir fosil yakıt sistemi. Sistemin bu birbirinden kopmaz özelliklerinin yarattığı bir gelecek krizi ile karşı karşıyayız. Bugüne kadar iklim krizini durdurmak için atılabilecek anlamlı her adım bu işleyiş tarafından bertaraf edildi, etkisi azaltıldı. Pandemi nedeniyle büyük bir kriz içindeyiz ama iklim krizini durduramazsak bugün içinde yaşadığımız koşullarla kıyaslanamayacak boyutta krizlerle karşı karşıya kalacağız.

Greta Thunberg COP25 zirvesinde yaptığı konuşmada "Ama umut var… Bunu gördüm. Devletler ya da şirketlerden gelmeyecek bu umut. Bizzat biz insanlardan doğuyor! Özgür bir dünyanın yönetimi bizde. Beklemek zorunda değiliz! Değişimi hemen şimdi başlatabiliriz" demişti. Kulak vermemiz, büyütmemiz gereken ses Greta'nın bu sesi. Özgür olmak, sınıfsal, ekolojik, ırksal eşitlik ve cinsiyet eşitliği, tüm canlılarla birlikte üzerinde yaşayabileceğimiz bir dünya istiyoruz.

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

sosyalist işçi

Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti. • Sorumlu Yazışleri Müdürü: Meltem Oral • Adres: Serasker caddesi, Nergis Apt, No:88, Kat: 3, Kadıköy, İstanbul • Baskı: Akademi Matbaacılık: Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, C Blok, No: 230, Topkapı/Istanbul - Tel: 0212 493 24 67-68-69
Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır • www.sosyalistisci.org

20 MART'TA IRKÇILIĞA KARŞI BİRLEŞİYORUZ!

TUNA EMREN

Irkçılığa, İslamofobiye, faşizmin yükselişine ve antisemitizmin tüm biçimlerine karşı birleşiyoruz!

Pek çok ülkeden uluslararası ırkçılık karşıtı hareketlerin koordinasyonu olan WAR Platformu (Irkçılığa Karşı Dünya Platformu), 20 Mart Uluslararası Irkçılık Karşıtı Gün için küresel eylem çağrısı yaptı.

20 Mart 2021 Cumartesi günü Birleşmiş Milletlerin kabul ettiği ırkçılık karşıtı günde, dünya çapında gerçekleştirilecek protestolar için bir araya geleceğiz ve birçok ülkede **#WorldAgainstRacism** tagiyle etkinlikler düzenlenecek. Etkinlikler, göçmenleri ve azınlıkları günah keçisi ilan eden ırkçılığa karşı ve **#Siyahlarınhayatıönemlidir** hareketiyle dayanışma halinde yürütülecek.

Türkiye'den **Hepimiz Göçmeniz, Irkçılığa Hayır Platformu, DurDe Platformu ve Antikapitalistler**'in de katılacağı eylemler, 17 Mart'ta gerçekleştirilecek canlı yayınla başlıyor ve 20 Mart'ta İstanbul'da yapılması planlanan basın açıklaması ile devam ediyor.

Kitlesel, birleşik mücadele

2020, yaşanmakta olan ekonomik kriz ve içinden geçmekte olduğumuz iklim krizine eklenen pandemi kriziyle beraber, eşitsizliğin iyiden iyiye hissedildiği yıl oldu.

Salgının sonuçları işsizlik ve yoksulluk olarak işçi ve emekçilere ödetiliyor, yoksullar kendi kaderine terk ediliyor. İklim krizi ise iklim felaketleri yüzünden yer değiştirmeye zorlanan yeni göçmenler yaratarak ve yaşanan felaketlere rağmen çözüme kavuşturulması ertelenen bir yok oluş krizine dönüşmüş olarak devam ediyor. İklim felaketlerinden en fazla etkilenenler de yine yoksul toplumlar.

Ancak geçtiğimiz yıl, ırkçılığa karşı yürütülen pek çok mücadelenin de yükselişine tanık olduk. ABD'de siyahların hareketi, Yunanistan'da neo-nazi Altın Şafak liderliğinin işledikleri suçlar nedeniyle hüküm giymesi, ırkçı ve aşırı sağ partilerin maskelerinin düşmesi ve seçimlerde gerilemeye başlamaları, yıllardır yürütülen mücadelelerin en önemli kazanımları arasındaydı.

Faşist aşırı sağcılar, ırkçı ve ayrıştırıcı komplo teorileri temelinde birleşmeye devam ediyorlarken, 2021 artık bizlerin de insanlık için eşitlik ve adalet isteyen tüm güçleri bir araya getirip mücadeleyi büyüteceğimiz yıl olmalı.

Türkiye'de iktidar ortağı MHP'nin, halihazırdaki sağcı politikaları daha da sağa çekmek için elinden geleni yaptığı, sesini biraz yükseltenlerin faşizme, ırkçılığa ve ırkçılara yönelttikleri eleştirileri nedeniyle ulu orta darp edilmeye başlandığı, Suriyeli mültecilerin neredeyse her meselede hedef gösterildiği bu koşullarda, başta Suriyeliler olmak üzere tüm göçmenlere yönelik ırkçılık, nefret söylemleri ve fiziksel saldırılar, bizlerin artık bir araya gelip birleşik bir mücadelede yer almamızı, sesimizi büyütüp yükseltmemizi zorunlu kılıyor.

Yunanistan'da faşist Altın Şafak örgütünün yenilgisi ve cezalandırılması ırkçılığa, faşizme ve aşırı sağa karşı hareketlerin faşist tehdidi geriletmek için en önemli anahtar olduğunu gösterdi.

Irkçılığı ve faşizmi yenmenin yolu kitlesel, geniş ve birleşik kampanyalarla ırkçılık, faşizm ve aşırı sağın teşhir edilmesinden geçiyor. Bu mücadelemize, iklim krizinin yol açtığı adaletsizliği de ekledik, iklim adaleti talebimizi de yükseltiyoruz.

PORTRELER
Can Irmak Özinanır

TONY CLIFF

Tony Cliff, (Ygael Gluckstein) 1917 yılında Filistin'de Yahudi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesi, Filistin'deki Siyonist topluluğun içinde yer alıyordu. Henüz çocukken, okulunda hiç Arap öğrenci olmadığı gerçeği Cliff'i derinden etkiledi. Üniversitede Kudüs'te ekonomi okumaya başladı. Bu yıllarda komünist fikirlerle tanışsa da Filistin Komünist Partisi'ne hiç üye olmadı. Hashomer Hatzair (Genç nöbetçi) isimli bir Siyonist-Sosyalist örgüte katıldı. Cliff, bir yandan bu örgütle çalışıyor, aynı zamanda da Rusya'daki Stalinist politikaları sorguluyordu, bu sorgulama sırasında Lev Troçki'nin yazılarıyla tanıştı. Troçki'nin fikirlerinden etkiledi, 18 yaşında yazdığı ilk makalede Troçki'nin sürekli devrim kuramını Mısır'a uyarlamaya çalışıyordu. Bir süre sonra siyonizmden de kopmaya başladı. 1938 yılında bazı yoldaşları ile beraber illegal Devrimci Komünist Birlik'i kurdu. Bu örgüt hiçbir zaman 20'den fazla üyesi olmayan ve siyonizme karşı Arapların ve Yahudilerin beraber örgütlendiği Troçkist bir örgüttü.

1939 yılında Tony Cliff, Filistin'deki İngiliz sömürge otoriteleri tarafından hapse atıldı. Hapiste kısa bir süre geçirdikten sonra Cliff, Chanie Rosenberg ile tanıştı ve ömür boyu sürecek bir yoldaşlık başladı. Rosenberg ile evlendikten bir süre sonra emperyalizmle ana merkezinde mücadele etmek üzere İngiltere'ye taşındılar ancak İngiliz devleti, Cliff'in gelişini hoş karşılamadı. Dört yıl boyunca Rosenberg'den ve ilk çocuklarından ayrı olarak İrlanda'da yaşamak zorunda kaldı. Cliff, Troçkist IV. Enternasyonal'e bağlı Devrimci Komünist Parti grubuna üye oldu. IV. Enternasyonal, Stalinist Rusya'yı "dejenere işçi devleti" olarak tanımlıyordu. Troçki'nin de paylaştığı bu tespiti başta destekleyen Cliff, mesele üzerine çalışmaya başladıkça bu konumdan uzaklaştı. Rusya'nın 1917'nin mirasını taşımadığını söyleyen Cliff aynı zamanda yeni kurulan "sosyalist" ülkelerin bu şekilde tanımlanmasına karşı çıkıyordu. Cliff'e göre eğer Karl Marx'ın "işçi sınıfının eseri kendi eseri olacaktır" şeklindeki bakış açısı terk edilmeyecekse, işçiler tarafından kurulmayan devletlere de sosyalist demek imkansızdı. Bunu kanıtlamak üzere çalışmalarını *Rusya'da Devlet Kapitalizmi* isimli kitabında topladı. Bu kitaba göre Rusya ve diğer sosyalist olarak adlandırılan ülkeler aslında devlet kapitalistiydi, bu ülkelerdeki işçiler de kendisini egemen sınıf olarak örgütlemiş olan bürokrasi tarafından sömürülüyordu. IV. Enternasyonal, bu fikri kabul etmedi, Cliff ve takipçileri 1950 yılında örgütten atıldı.

33 kişilik bir grup olarak Socialist Review (Sosyalist Eleştiri) grubunu kurdular. 1953 yılında Chanie Rosenberg'i kardeşi Mike Kidron da Londra'ya taşındı. Cliff ve Kidron çok uzun yıllar boyunca devlet kapitalizmi analizini genişletmeye ve derinleştirmeye çalıştılar. 1960'lı yıllarda Cliff Socialist Review'ı inşa etmek için muazzam bir çaba gösterdi. 1968 ise Cliff ve yoldaşları için bir dönüm noktası oldu. Artık International Socialists (Enternasyonal Sosyalistler) ismini almış olan grup, 1968'deki işçi ve öğrencilerin isyanlarıyla birlikte bir devrimci parti oluşturma kararı aldı. 1970'lerde İngiltere'deki sınıf hareketinin en hızlı günlerinde Cliff, şehirden şehire koşturarak işçilerle toplantılara katıldı, örgütün inşası için uğraştı. Nihayet 1977 yılı geldiğinde bir parti kuruldu: Socialist Workers' Party (Sosyalist İşçi Partisi). Sosyalist İşçi Partisi, Anti Nazi Birliği'nde ve işçi hareketlerinde aktif rol oynadı, Cliff 2000 yılındaki ölümüne kadar tüm hayatını bu partinin inşasına ve faaliyetine adadı, aralarında Rosa Luxemburg, Lenin ve Troçki'nin biyografilerinin de olduğu sayısız broşür, makale ve kitap yazdı.

Tony Cliff'in kurduğu gelenek dünyanın pek çok ülkesinde de devrimcileri saflarına kazandı. Bugün Uluslararası Sosyalist Akım adında 30'a yakın ülkede faaliyet gösteriyor. Bu akımın bir parçası olarak DSİP, Türkiye'de Tony Cliff'in geleneği etrafında örgütlenmeye devam ediyor.